

Olvasópéldány © Pagony Kiadó

© Példány © Pagony Kiadó

BÁN ZSÓFIA

VAGÁNYBAGOLY
ÉS A NEGYEDIKÁ

AVAGY MINDENKI LÁTHAT MÁST

Olvasópéldány © Pagony Kiadó

BÁN ZSÓFIA

VAGÁNYBAGOLY ÉS A NEGYEDIKÁ

AVAGY MINDENKI LÁTHAT MÁST

NAGY NORBERT RAJZAIVAL

PAGONY

Olvasópéldány © Pagony Kiadó

**1. FEJEZET,
AMELYBEN
ELLOPJÁK A MEDVESZOBROKAT,
ÉS NYOMOZ A NEGYEDIK Á**

ISBN 978-963-587-251-0

Megjelent a Pagony Kiadó gondozásában 2022-ben.
www.pagony.hu

Szöveg © Bán Zsófia, 2022
Illusztráció © Nagy Norbert, 2022
Kiadás © Pagony Kiadó Kft., 2022

Felelős kiadó: Demény Eszter és Ürögdi András
Felelős szerkesztő: Kovács Eszter
Műszaki vezető: Pais Andrea
Tördelő: Gráf Dóra

Produkción munkák: Wunderlich Production Kft.
Produkción vezető: Mészáros Gabriella
Nyomás, kötés: Central Dabasi Nyomda Zrt.
Vezérigazgató: Balizs Attila
www.dabasinyomda.hu

Van egy város, ismeritek, amellet egy erdő, az erdő mellett iskola. Igen, igen, jól tudjátok! Ebben az erdőben lakik Vagánybagoly! És ebbe az iskolába járnak a híres-nevezetes negyedik Á-sok, akik tavaly persze még csak harmadikosok voltak. Emlékeztek még, ki mindenki jár ide?

Mimi néni névsorolvasását hallva még mindig ide jár:
Nemhanemka (a napló szerint Huszti Hanna),
Hirlemon Bonifác,
Nyúl Pál,
Pipacs Vili,
Biliboc Valentin,
Lakatos Sanyika,
Varga Liza,
Hardtmuth Kohinórika,

Tordai Gézuka,

Kasza Blanka,

Pikinglis

és az Ifjú Plíz,

hogy csak a legközelebbi ismerőseinket említsük.

És persze az osztály bagoly barátját, Vagánybagolyt sem kell külön bemutatnunk, aki a szárnyával beszélni is tud, ami kétségtelenül több, mint amit a legtöbb bagolyról el lehet mondani. Sőt, még kitüntetése is van!

Most azonban nem érünk rá mindezt újra felidézni, mert azzal az aggasztó esettel kell foglalkoznunk, hogy tanévkezdéskor, egy napsütéses szeptemberi napon, mielőtt a gyerekek beléptek volna az iskola kapuján... valami furcsát észleltek.

Valami **NAGYON** furcsát.

Csak azt nem tudták, hogy mit.

Tekingettek jobbra, tekingettek balra, aztán meg kérdőn nézegettek egymásra.

– Te is érzed? – kérdezte Nemhanemka.

– Én is érzem! – vágta rá Pipacs Vili.

– Én is, én is, én is! – kiabálták a többiek, mire Biliboc Valentin csendre intette őket.

– Ssss! Ne kiabáljatok, nem tudhatjuk, hogy nem valami **VESZÉLY** leselkedik-e ránk!

– Igen, ssss! Nem tudhatjuk, hogy mit nem tudunk! – kontrázott Varga Liza, akiben, akárcsak Vagánybagolyban, kétségtelenül volt némi filozofikus hajlam.

Szinte beleszédültek a gondolatba.

Mert ha már azt sem tudják, hogy mit nem tudnak, az nemcsak **VESZÉLYES**, hanem bizony eléggé **GÁÁÁZ** – gondolta magában Kasza Blanka, aki az ijedségtől jobbnak látta, ha ki se nyitja a száját. Még szerencse, gondolta Blanka, hogy az iskolában Mimi néni, az osztályfőnökük (jaj, őt még nem is emlegettük, pedig Mimi néni nagyon is említésre méltó!) szinte mindennap mondott valamit, amiről kiderült, hogy nem is tudták.

Például, hogy ötször hat az harminc. Ki gondolta volna? Vagy hogy a bálna emlősállat, pedig!!! Vagy hogy hányszor verte vissza Lúdas Matyi Döbrögin a gonosz döbrögéseit. Mindennap valósággal elképedtek azon, hogy mennyi mindent nem tudnak, pedig azt hitték, hogy de. Illetve azon, hogy a nap végére már mennyi mindent megtudtak. Valósággal kigyúlt a fejükben egy lámpa! De legalábbis egy aprócska villanykörte.

Volt olyan szülő, aki úgy gondolta, hogy minek a gyerekek fejét felesleges, furcsa dolgokkal tömni. Mint például, amikor az osztály terráriumát berendezték, Mimi néni elmesélte nekik, hogy a csigák és a földigiliszták gyakran kétneműek. Azaz egyszerre hímek és nőstények, fiúk is, lányok is! Mert a természetben mindenféle előfordul, mondta Mimi néni, és hogy mi, emberek is a természet részei vagyunk. És hogy minden, ami a természetben előfordul... – itt kérdőn kinézett a szemüvege fölött az osztályra, és a gyerekek kórusban felelték:

– Az **TERMÉSZETES!**

– Igen, drága gyerekecskéim, az természetes! – erősítette meg Mimi néni azzal a csodaszép, sugárzó mosolyával. – Örülök, hogy tudjátok!

Még mit nem, morgolódott egy apuka, majd a gyerekek eltanulják ezeket a furcsaságokat, aztán jól összezavarodnak! Amikor a gyerekek ezt Vagánybagolytól később visszahallották – aki nemcsak kíváncsi volt, de valljuk be, kicsit szeretett pletykálni is, hát ki nem? –, lett nagy jókedv és kacagás, mert akkor, ezek szerint, rikkantották a gyerekek, ők is királykisasszonyokká, varangyos békává, gonosz boszorkává, varázslókká,

sőt, kampókezű tengerésszé, sőtissimo Johnny Depp-pé válhatnak, csak azért, mert hallanak róluk!

– Hát ez óriási! – gondolták ekkor.

– Hihhi, hahaha, király udvarába! – énekelték ekkor.

Azért az ilyen apukák eléggé fafejűek, gondolta szomorúan Vagánybagoly, amikor a szülői értekezlet alatt az ablaknál hallgatózott (noha tudta, hogy az nem szép dolog). Ekkor eszébe jutott a saját apukája, aki szintén eléggé fafejű volt, a fafejével viszont szépen beleolvadt az erdőbe. Kicsit hiányzott neki az apukája, idősb Eduárd, de a fafejűsége, az nem hiányzott.

Talán emlékeztek, születésekor Vagánybagoly tőle kapta a jól csengő Eduárd nevet, hogy az ősi családi hagyományt ő vigye tovább, pedig *a vak is láthatta* – erről majd később –, hogy a kis Eduárd valójában lány! Mindegy, gondolta Vagánybagoly, most már van rendes, saját neve, amelyet a negyedik Á-soktól kapott még az előző évben, és amelyet azóta büszkén viselt.

És így már minden rendben volt.

Hanem hagyjuk is ezt, mert ott tartottunk, hogy az iskola kapujában mindnyájan érezték:

VALAMI NINCS RENDJÉN!

– csak még azt nem tudták, hogy mi...

Forgatták a fejüket, néztek ide, néztek oda, Biliboc Valentin még a mutatóujját is felemelte, annyira koncentrált, de csak nem jöttek rá, hogy mi nem stimmel.

– Valami nincs a helyén! – suttogta Hirlemon Bonifác.

– Valamit nem látunk, amit látni kéne! – kontrázott titokzatosan Varga Liza.

– De ha nem látjuk, akkor honnan tudjuk, hogy látni kéne? – kérdezte kicsit zavartan az Ifjú Plíz. – *We can't see what we can't see* – tette hozzá, mert ő volt az osztályban a legjobb angolos.

– Onnan, hogy itt szoktak lenni! – kiáltott fel hirtelen Nemhanemka, és az izgalomtól, szokás szerint, szinte kigyúltak a szeplők az arcán. – A medvék! Nincsenek itt a **MEDVÉÉÉK!!!**

Ekkor döbbsen a két medveszobor hűlt helyére, az üres talapzatra bámultak. Tényleg nem volt ott semmi! Még egy árva, kicsi medvebocs sem. A kapu előtt álló két, egymással mancsoló medveszoborról kapta a nevét a Medveiskola, és az oda járó *medveiskolások* is. Így ismerte őket mindenki szerte a városban. És most a medvék... nem voltak sehol!!!

– Te jó ég! – sopánkodott Kasza Blanka.

– *Mein Gott!* – szakadt ki Hardtmuth Nóorikából, aki, ha izgatott volt, az apja nyelvén, németül beszélt, vagy pláne tahitiül, az anyanyelvén, amiből a gyerekek egy árva kukkot sem értettek. Ilyenkor mintha hirtelen elfelejtett volna magyarul, pedig egy év elteltével már egészen ügyesen beszélt.

– A nemjóját! – hördült föl Biliboc Valentin!

– Vakuljak meg, ha látom! – kiáltott Lakatos Sanyika, mire Kasza Blanka szigorúan leintette: – Ne mondjál ilyeneket, mert még tényleg megvakulsz!

Nyúl Pál a maga részéről halkán csak annyit sóhajtott: – Jaj!

A gyerekek le voltak taglózva. A medvék nélkül a hírnevük forgott kockán. És a hírnevükkel együtt a becsületük. Mert nagyon úgy festett, hogy valakik ellopták az iskola medvét!

– Ezt nem hagyhatjuk! – kiáltotta mérgesen Tordai Gézuka.

– Ki kell nyomozzuk, hogy ki lopta el őket! – kiáltotta haragosan Hirlemon Bonifác.

– Nem, hanem azt is, hogy hol vannak! – tette hozzá Nemhanemka izgatottan. Az izgalomtól szinte izzottak a vörös fürtjei, a szemüvege meg bepárásodott.

Az egész gyereksereg felbolydult. Bementek ugyan az iskolába, de aznap alig tudtak figyelni Mimi nénire, aki pedig örömmel köszöntötte őket az új iskolaév elején.

– Szervusztok, gyerekecskék! De örülök, hogy látlak benneteket! – mondta kedvesen mosolyogva. A tanító nénik közül Mimi néninek volt a legszebb mosolya. A Bé-sek Karcsi bácsijának mosolyához képest meg pláne. Karcsi bácsi ugyan szinte soha nem mosolygott, de ha mégis, abban sem volt sok köszönet. Mert ha mosolygott, talán még szigorúbbnak tűnt, mint amikor nem mosolygott. Szóval jobb volt, ha inkább nem mosolygott.

De hiába, mert Mimi néni is látta, hogy a gyerekek figyelmét valami egészen más köti le. Talán a nyári kalandjaik, a szünidei emlékeik, a fürdőzések, a kirándulások, a focizások, a táborozások. Ki tudja – gondolta Mimi néni –, mi jár abban a buksi fejükben? Nem baj, kis idővel majdcsak megérkeznek lélekben is, gondolta, és nekifogott, hogy elmondja az osztálynak, mit tervezett aznapra.

Azt, hogy miket mondott, egy gyerek sem tudta volna felidézni, annyira izgatottak voltak az eltűnt medvék miatt. Ezt azonban nem árulták el Mimi néninek,

mert az ügyet nekik maguknak kellett megoldaniuk, felnőtt segítsége nélkül. Ennyi legalábbis világos volt, mint a nap. Vagy mint az a pici villanykörte, ami most kigyúlt a fejükben. Szinte látták, noha nem látták. Ez egyébként elég gyakran előfordult velük.

Iskola után izgatottan kirajzottak az erdőbe, és nekifogtak a **NYOMOZÁSNAK**. Nyomokat kerestek a porban, a fűben és az aljnövényzet között, vizsgálgatták a törött ágakat, felnéztek a falevelek között beszűrődő, még lágyan simogató szeptemberi napra, aztán le a földre, benéztek a fák odúiba, megvizsgálták, hogy a fák melyik oldalán nő a moha (északi!), megnézték, hogy a málnabokrok érintetlenek-e (pedig nem is ilyenkor terem a málna, gondolta magában Nemhanemka), és hogy a patak partján esetleg nem látnak-e medvenyomokat, ha netalán kedvük támadt volna inni. Sehol semmi.

Ekkor Pipacs Vili, aki már sok filmet látott, mert a papája, Pipacs Géza bácsi volt a mozigépezés, a homlokára ütve felkiáltott:

– Jaj, de buták vagyunk! Hát mi hiába keresünk medvelábnymokat!

A többiek tényleg egy kicsit bután néztek rá, nem értették, hogy Vili mire akar kilyukadni.

– Hát hiszen ezek szobrok!!! Teljesen dinkák vagyunk! – tette még hozzá Vili, mire Tordai Gézuka ráförmedt:

– Mit hepciáskodol itt? Lehet, hogy te dinka vagy, de én nem! Maradjál csöndben!

– Nem, hanem inkább mondd meg, mire gondolsz! – kérlelte Nemhanemka, aki a békés megoldások híve volt.

Ebből még baj lesz, gondolta Nyúl Pál, de inkább nem mondott semmit.

– Hát arra, hogy ezek szobrok!!! – kiáltotta Vili.

– Na és aztán! – méltatlankodott Hirlemon Bonifác. – Talán van valami kifogásod a szobrok ellen?! A szobor is ember! Illetve... medve... illetve... szobor – zavarodott bele a gondolatmenetébe Bonifác.

– Dehogyan is van! – kiáltotta Pipacs Vili.

– Hát akkor mi a probléma? – kérdezte Kasza Blanka, aki mindig ilyen felnőttes fordulatokat használt.

– Hát az, hogy a szobrok nem tudnak menni! – vágta ki diadalmasan Vili a NAGY IGAZSÁGOT.

A negyedik Á-sok kicsit szégyenkezve pillogtak egymásra. Hát ez igaz, gondolták, ezt egy negyedikesnek

nem kéne külön magyarázni. Meg aztán pontosan tudták is, csak hát annyira szerettek volna nyomolvasók lenni, mint a *Nagy indiánkönyv*ben az indiánok! Kicsit haragudtak is Vilire, hogy így elrontotta a dolgot.

Mit volt mit tenni, most már be kellett látniuk, hogy itt nyomolvasásnak helye nincs. Leültek egy tisztáson, és tanácstalanul nézegettek egymásra. Mert akár tudnak a medveszobrok menni, akár nem, a helyzet az volt, hogy a medvék nem voltak sehol. És nem játékból, hanem igaziból! Ami csak fokozta a helyzet komolyságát, pedig a játék is elég komoly dolog. Ez viszont nem volt játék, de nem ám! Ez maga volt a rémisztő valóság!

És ahogy ott üldögéltek és tanácstalankodtak, egyszer csak...

...igen! Egyszer csak megjelent Vagánybagoly, aki egy közeli fa ágára telepedett le. Ebben még nem lett volna semmi rendkívüli, de Vagánybagoly mindkét bagolyszárnyával vadul integetett feléjük! És minden negyedik Á-s, még a legbátortalanabb Nyúl Pál is tudta, hogy ez azt jelenti, hogy: **UTÁNAM!!!**

A gyerekek sietve feltápászkodtak, és szaladtak arrafelé, amerre Vagánybagoly röpült.

Szaladtak, szaladtak, el az iskola mellett, el Lakatos Sanyiék udvara mellett, el Hirlemon Bonifác nagymamájának házikója mellett, el Pipacs Géza bácsi MOZI feliratú mozija mellett, Nemhanemkéék kicsi, szőlőindákkal befuttatott háza és az Ifjú Plíz családjának kertés villája mellett, és amikor már a kincseskonténer, Dél-Amerika partjait is elhagyták, akkor a kagylómintás Shell-kútnál balra fordultak, és egyszer csak ott találták magukat bent a városban, egy különös ház előtt, amely egy varázslatos kertben állt.

A kapujára az volt kiírva, hogy: **EPRESKERT**. Itt Vagánybagoly szépen berepült a kertbe, és leszállt egy diófa lombos ágára, majd a szárnyával jelezte, hogy innen már a gyerekek egyedül nyomozzanak tovább.

A vadregényes kertben szanaszét szobrok, szoborkezdmények és szobortorzók hevertek. Hol egy kőfej, hol egy kőláb, hol egy kőkéz bukkant elő a dús levelű bokrok közül, hol egy szelíd női fej, hol egy angyal, hol pedig egy kidolgozott, férfias mellkas bukkant elő. Lehetett akár tündérek vagy boszorkák kertje is, annyira különös helynek tűnt. Tulajdonképpen egy kicsit félelmetes is volt. Na jó, nem is kicsit. Ezt azonban egyikük sem merte bevallani a többieknek.

Egy kopácsoló hangra lettek figyelmesek, amely mintha egy nagy, üvegezett falú építmény belsejéből hallatszott volna.

Kipp-kopp, bumm, bumm, kipp-kopp, bumm, bumm!

Mi a csuda lehet ez? A gyerekek szíve a kopogás ritmusára vert, és mi tagadás, bizony féltek.

Csak nehogy a hangos szívverésünk okozza a vesztünket! – gondolta Biliboc Valentin, aki a legbátrabb és legtalpraesettebb volt közülük. Összeszedte minden bátorságát, határozottan kilépett egy bokor mögül, és odalépett az üvegezett építmény bejáratához.

A negyedik Á-sok legnagyobb ámulatára Biliboc Valentin fogta magát, és bekopogott!!!

Kopp-kopp!

A *kipp-kopp, bumm, bumm!* hirtelen abbamaradt, csönd telepedett az Epreskertre, és mintha a madarak is visszatartották volna a lélegzetüket, akik addig vidáman csiviteltek a fákon. A gyerekek akkorra már azt is megbánták, hogy egyáltalán észrevették a hiányzó medvéket. Elvégre névsorolvasáson csak nem említik a medvéket is! Miért pont nekik kellett hogy feltűnjön! – dühöngött Varga Liza, de persze egy *nyikk!* se jött ki belőle. Meg aztán most már úgyis késő volt nyafogni.

Ekkor hirtelen feltárult az üvegház ajtaja, és egy fiatal, izmos, szakállas fiatalember lépett ki rajta. Pont, mint egy királyfi, gondolta Nemhanemka, noha a mesékben mindig csak a papakirályok voltak szakállasak, a királyfik pedig nyilván borotválkoztak. Illetve nem tudta pontosan, mit csinálnak otthon a királyfik, mert azok mindig úton voltak. Talán vándorborbély borotválta őket, álmodozott tovább, de ekkor a szakállas királyfi megszólalt:

– Szia, mi kéne, ha volna? – kérdezte Biliboc Valentintől mosolyogva.

Barátságos ábrázatát látva Valentin is felbátorodott.

– A medvéinket keressük, akik elszabadultak.

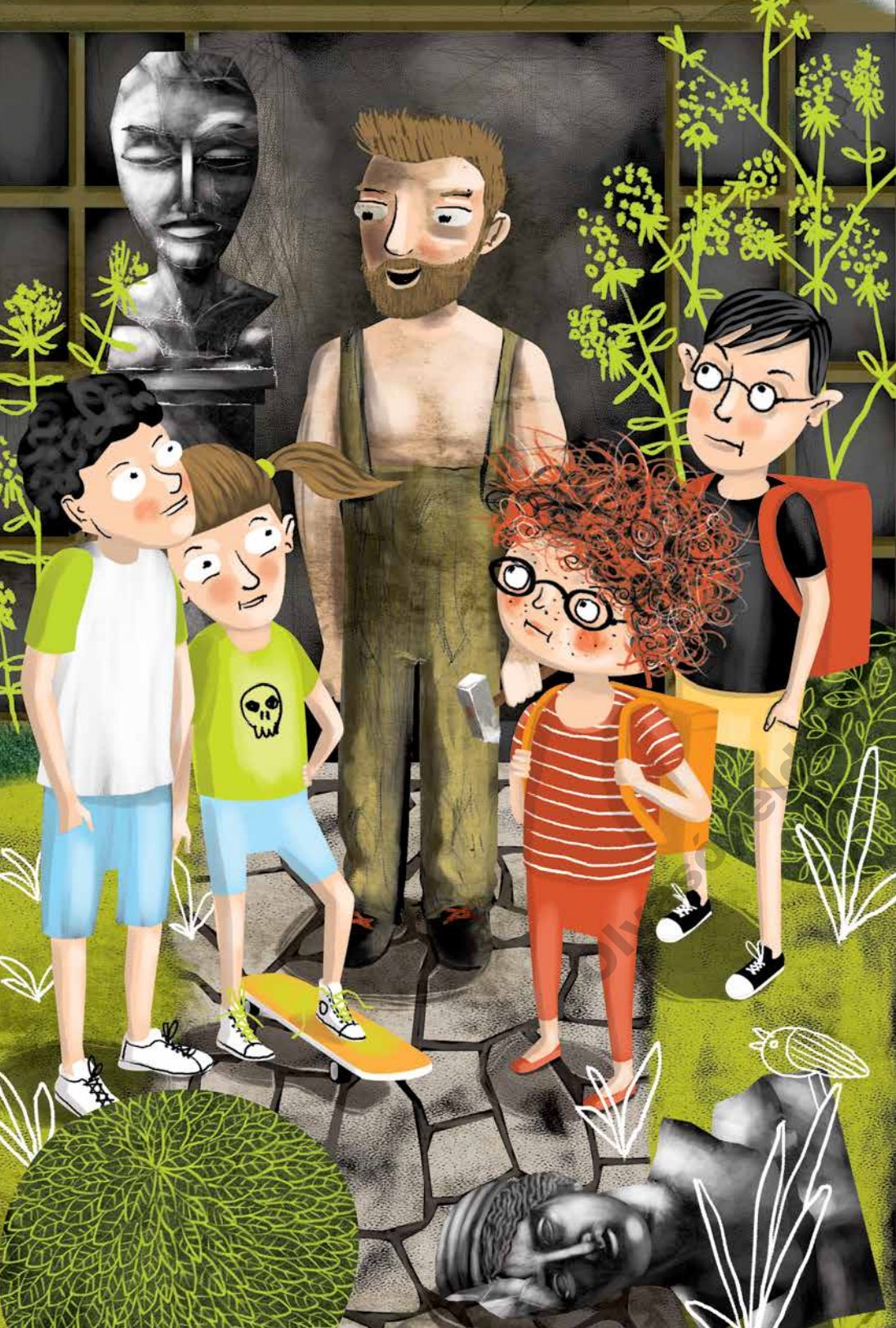
– Mi a fene! A cirkusztól vagytok?

– Nem, kérem, a Medveiskolától.

– Azt nem ismerem, szóval kik vagytok? – kérdezte a szakállas királyfi, akinek a kezében egy vastag kalapács lógott. Jaj – fohászzkodott magában Nyúl Pál –, csak nehogy fejbe kólintsa vele Valentint!

– A negyedik Á-sok! – vágta rá Valentin határozottan, ahogy egy bátor nyomozóhoz illik.

– Áá, vagy úgy! – felelte a szakállas fiatalember, aki amúgy derékig le volt vetkőzve, és jól látszottak

a szépen kidolgozott has- és karizmai. Bárcsak én is ilyen izmos lennék! – gondolta az Ifjú Plíz, aki még elég nyüzüge volt, viszont ő volt a legjobb angolos. Vagyis majdnem, mert Hardtmuth Kohinórika még nála is jobb volt. De a majdnem is derék dolog.

– És maga kicsoda? – kérdezte Biliboc Valentin, most már végképp felbátorodva. Úgy érezte, hogy aki a Vámpírok Földjéről jött – mert érkezése után nyomban ez terjedt el róla az iskolában –, annak bátorságot kell mutatnia.

– Én Peti vagyok, és szobrásztanonc – válaszolta a szakállas.

– Az meg micsoda? – csodálkozott Valentin.

– Azt tanulom, hogy kell szobrokat csinálni – mondta Peti.

– Az nehéz? – kérdezte Valentin, és valamiféle vágyakozó csodálatot érzett.

– Hát, nem tudom, próbáld ki! – és azzal, meg egy huncut mosollyal, Valentin kezébe nyomta a kalapácsát. Nyúl Pál szíve majd kiugrott izalmában. Jaj, csak nehogy Valentinnek baja essen!

Biliboc Valentin megmarkolta a kalapács nyelét. Látszott, hogy a kalapács súlya lehúzza a karját. Volt

már a kezében kalapács, a nagyapja kalapácsa még odahaza, Erdélyben, de ilyen nehezet még nem pipált.

– Húha, ez bizony elég nehéz!

– Ha sokat használsz, megerősödsz és megszokod! – mondta Peti bátorítóan, és azzal visszavette a kalapácsot.

– Nem látott errefelé két fehér medvét? – kérdezte Valentin suttogóra fogva a hangját. – Illetve két medveszobrot...

– Azt hiszem, tudom már, mi járatban vagy – mondta Peti. – Gyere utánam!

Jól meglepődött, amikor Valentin mögül hirtelen előbújtak a többiek is a bokrok mögül, és most már csapatostul követték Petiszobrászt az Epreskertben. Vagánybagoly elégedetten szemlélte a fejleményeket a magasból.

Peti egy másik épülethez vezette őket, amelynek nem üvegből, hanem téglából voltak a falai, és az ajtaján egy nagy lakat lógott. Az ajtó fölé az volt írva, hogy: **RESTAURÁLÁS.**

Az meg mi lehet? – töprengett Hirlemon Bonifác, és megtörölte a szemüvegét.

Peti szólt nekik, hogy várjanak, míg elmegy a lakatkulcsért.

Kasza Blanka, aki rosszat sejtett, azt mondta a többieknek:

– Lépünk le, amíg még lehet! Ez tutira csapda!

– Igaza van – mondta Pipacs Vili izgatottan –, biztosan elment a csapatáért, hogy fogságba ejtsenek bennünket!

Varga Liza idegesen gyűrögette a pöttyös ruhája szélét. Ma nem is ebben akart iskolába menni, de az anyukája rábeszélte. Biztos a pöttyök miatt van az egész, gondolta. Liza kicsit babonás volt, de ezt igyekezett titkolni. Nem akarta, hogy a többiek kinevessék miatta. Ugyan kinek árt egy kis babonával? De azért néha elég nehéz volt Lizával közlekedni, mert például soha nem akart aszfaltrepedésre lépni. Az viszont akadt épp elég a városban. Szerencsére az erdőben nem kellett erre figyelnie, ott szabadnak érezte magát.

Alig telt el egy perc, máris jött vissza Peti a lakatkulccsal. Kinyitotta a lakatot, kioldotta az ajtópántot, majd kitarta az épület ajtaját, és belépett.

– Gyertek utánam! – mondta, és intett.

A negyedik Á-sok tanácstalanul néztek egymásra. Most mi legyen?

Kövessenek egy idegent egy sötét ház belsejébe?

Tényleg csapda volna, ahogy Blanka mondta?

Nem **ÓRIÁSI** hiba ebbe így belemenni, minden elővigyázatosság nélkül?! Hiszen a szüleik megmondták, hogy idegeneket ne kövessenek sehova, különösen ne egy sötét épületbe...

– Tudjátok, mit? – mondta Biliboc Valentin. – Bonifác, te itt kint maradsz őrködni, és ha baj van, hangosan füttyentek egyet, te meg riasztod Vagánybagolyt, hogy segítsen. Rendben?

– Rendben! – vágta rá Hirlemon Bonifác, aki megtiszteltetésnek érezte a feladatot. Büszke volt, hogy Valentin pont őrá bízta ezt a felelősségteljes posztot.

Azzal a csapat belépett a sötét épületbe, és követték Petiszobrászt. Odabent kicsit hunyorogniuk kellett, mire megszokta szemük a sötétséget.

Ekkor csodálkozva látták, amit addig nem láttak: telis-tele volt a helyiség a legkülönbözőbb szobrokkal! Volt ott idős, szakállas bácsi a fiával, fiatal fürdőző lányok, kutyák, két csecsemőt szoptató farkasmama (ezen tényleg elámultak), birkózó fiúk, egy vizeskorsót tartó lány – olyan volt, mintha egy elvarázsolt kastélyban járnának! Mintha hirtelen egy valóságos mesébe

csöppentek volna, amely a külvilág számára láthatatlan, és amely csak előttük tárult fel!

És egyszer csak... igen! Leghátul hirtelen megpillantották a két elkóborolt, fehér medvéjüket! Ott mancsoltak a sötét helyiség mélyén, mintha mi sem történt volna. A negyedik Á-sok arcán széles, elégedett mosoly terült szét.

– Azt mondta Dudi bácsi, a gondnok, hogy restaurálásra vannak itt – mondta Peti.

– Az meg mi? – kérdezte Pipacs Vili, még mindig gyanakodva.

– Idehozták őket felújításra. Hogy szépek legyenek az iskolátok századik évfordulós ünnepségére. Egy kicsit kopott már a bundájuk, és mi majd megtisztítjuk – mondta Peti, és bátorítóan mosolygott.

Ekkor a társaság végre föllélegzett. Hát persze! A századik évforduló! Mimi néni mintha mondott volna valamit erről, de hát ki figyelt oda, amikor az iskola kabalamedvéit eltűntnek hitték?! Igen, valami rémlett! Év végén, a karácsonyi szünet előtt lesz az ünnepség, és be is kell majd tanulniuk egy dalt a kóruossal. Lakatos Sanyika lesz a szólista, mert Sanyinak csodaszép hangja volt. Nadehát ki figyelt oda?!

Ekkor már vidáman, egymás szavába vágva köszönték meg Petiszobrásznak, hogy feltárta előttük a **RESTAURÁLÁS** kapuját, és fény derült a titokra, megoldódott a rejtély!

Szóltak Bonifácnak, hogy ő is jöjjön be, le ne maradjon az általános jókedvről! Vidáman körülfogták a medvéket, és üdvözölték régi jó barátaikat, valamint biztosították őket feltétlen hűségükről és szeretetükről. Nemhanemka még meg is simogatta őket, hogy nyomatékot adjon szavaiknak. Aztán Kasza Blanka is meg Varga Liza is meg Hardtmuth Kohinóorika is megsimogatta őket, és aztán már a fiúk se szégyelltek magukat (annyira), és ők is mind megsimogatták a kopottas bundájú fehér kőmedvéket.

Ekkor a medvék példáját követve mindnyájan komolyan mancsoltak Petiszobrásszal, megköszönték a segítségét, és kiléptek a sötét műhelyből az Epreskert szelíd, őszi napsütésébe. Aztán Vagánybagoly vezetésével visszatértek az iskola mellé, az erdő szélére, ahol még sokáig izgatottan beszélgettek. Jó kis iskolakezdés volt! – mondták a gyerekek. Ennél már nem is lehetett volna jobb!

Addigra már késő délután lett, elfáradtak, és hazamentek vacsorázni. Aznap éjjel mindnyájan fehér medvékkel álmodtak, szinte Vagánybagoly is, de csak szinte. Éjjel ugyanis nem szokott aludni, mert hát mégiscsak bagoly volt. Ő vigyázta a negyedik Á-sok álmát a csillagfényes éjszakában.

– Jó éjt, álmodjatok mancsoló medvékkel! – mondta halkán Vagánybagoly, csak úgy maga elé.

Ekkor az újhald ezüstös sarlója is előbukkant a felhők mögül. Akár egy tornazsákot is rá lehetett volna akasztani, olyan kampós volt.

2. FEJEZET,

**AMELYBEN MEGISMERKEDÜNK
FABER-CASTELL RAFAELLEL,
NÓORIKÁBÓL INDIÁN,
A MENDEGÉLÉSBŐL PEDIG BAJ LESZ**

Hardtmuth Kohinóorika csupán egy éve jött az iskolába, így még nem ismert mindenkit, aki ide járt. Az egyik nagyszünetben az udvaron egy magas, izmos fiúra lett figyelmes, aki furcsa módon bottal járt. Nóorika sehogy sem értette a dolgot, mert úgy gondolta, hogy aki ilyen magas és izmos, mint ez a fiú, annak biztosan nem kéne bottal járnia. Ráadásul ilyen furcsa bottal! A botja ugyanis nem barna volt, mint a rendes botok, hanem fehér, mintha valami hosszú varázspálca lenne. Ugyanakkor a járása is kissé tétovázó volt, és menet közben a botjával összevissza kalimpált, amitől kicsit félelmetesnek is tűnt. Ráadásul mindig napszemüvegben járt, ami ugyan nagyon cool volt, de ezt Nóorika végképp nem értette. Minek a nap-

S noha a gyerekeknek fogalmuk sem volt, hogy mi az, de Rafaelt mindenesetre remekül lehetett vele bosszantani. Mindezt azonnal el is magyarázta Hardtmuth Nóorikának, mert valahogy megérezte, hogy benne barátira és megértő fülekre talál.

– A gróf az olyan, mint egy herceg? – kérdezte Nóorika álmélkodva.

– Hát, valami olyasmi – válaszolta Faber-Castell Rafael –, de állítólag el vagyunk törölve. Nézd – mutatott Rafael egy kis kitűzőre, amit a zakója hajtókáján viselt –, ez volt a családi címerünkben!

A kitűzőjén két, lóháton viaskodó fekete lovag volt látható. Ez legalább olyan bámulatos, gondolta Nóorika, mint az a tény, hogy Faber-Castell Rafael mindig elegáns, sűrű zakóban járt. Egy ötödikes zakóban! Szinte gáz lett volna, ha más viseli, de Rafaelen csuda jól állt.

– És ezért lehet neked fehér bottal és napszemüvegben iskolába járni, mert ilyen előkelő vagy? – kérdezte Nóorika álmélkodva. Meg volt tisztelve, hogy egy herceg csak úgy szóba áll vele, noha *láthatóan* senki mással nem állt szóba. Vagy senki más nem állt szóba vele.

– Én? Előkelő? – csodálkozott Faber-Castell Rafael.

– Aham – mondta Nóorika. – A vak is látja, hogy előkelő vagy!

Szerette gyakorolni az osztálytársaitól tanult kifejezéseket, sőt, néha még Sanyikát is utánozta, akinek az volt a szavajárása, hogy „vakuljak meg, ha nem igaz!”, ami azért elég félelmetes volt, mert Nóorika mindig jól el is képzelte. Brrr! Faber-Castell Rafael azonban elnevette magát.

– Hát nem, a vak nem látja! Marhaság, ezt ne tanuld meg! – tette még hozzá, mert rögtön meghallotta, hogy Nóorika nem idevalósi, és még csak tanulja a magyart. Ugyanis nagyon jó füle volt. Olyasmit is meghallott, amit más nem. Kicsit tényleg olyan volt, mint egy varázsló.

– Honnan tudod?! – kérdezte Nóorika, magában mérgelődve, hogy már megint nem jót mondott.

– Hát onnan, hogy vak vagyok! – válaszolta Faber-Castell Rafael most már hangosan nevetve.

Hardtmuth Kohinóorikának, ahogy mondani szokás, leesett az álla a csodálkozástól. Nóorika ezt is jól elképzelte, ahogy leesik az álla. Brrr! Furcsa nyelv ez a magyar.

– És ezért jársz fehér bottal?

- Ezért.
- És ezért jársz napszemüvegben?
- Ezért.
- És nem azért, mert... mert geróf vagy?

Erre Faber-Castell Rafael megint elnevette magát.

– Hát nem. Mert minket eltöröltek! – Rafael nagyon vihogott. – Hát nem látod?! – És akkor már dőlt a röhögéstől.

Addig nevetett, hogy a végén már Nóorika is vele nevetett. A többiek pedig messziről, kissé csodálkozva nézték, hogy ezek ketten milyen jól szórakoznak. Vajon min röhögcsélnek ennyire, morfondíroztak magukban, és kicsit irigykedtek is Nóorikára, aki egy nagy ötödikessel így össze tudott barátkozni. Ráadásul pont avval, akitől mindnyájan tartottak a fura viselkedése miatt. Ugyan mondták nekik, hogy Rafael vak, hogy nem lát, de ezzel nem tudtak mit kezdeni, mert el sem tudták képzelni, hogy az milyen lehet. Úgyhogy a biztonság kedvéért inkább kerülték.

– Hát téged hogy hívnak? – kérdezte Faber-Castell Rafael.

– Én nevem Hardtmuth Kohinoor. Én bece: Nóorika.

– Hmm. Hardtmuth... milyen ismerős név... mintha már hallottam volna emlegetni a családban... Szia, Nóorika, legyünk barátok!

Nóorika alig tudott megszólalni a megtiszteltetéstől. Egy igazi, eltörölt geróf a barátja akar lenni! A gerófról ugyan nem tudta, hogy mi az, de a barátot nagyon is tudta.

– Okés! Legyünk barát! – mondta Nóorika, és ekkor már nem állta meg, hogy halkán meg ne kérdezze: – És milyen az a vakság?

– Hát nem látod? – kérdezte rötyögve Faber-Castell Rafael.

– Mit?

– Hát hogy nem látok! – vágta rá barátja diadalmasan.

– Nem látsz? Nem látod, hogy itt állok? Nem látod, hogy hogy nézek ki? – Amit igazán sajnált volna, mert aznap a kedvenc pálmafamintás, ujjatlan, piros ruhájában volt, ami nagyon jól állt neki.

– Nem, nem látlak, de hallak. És a hangod alapján elképzelek. De ha majd egyszer megengeded, hogy jó barátodként az arcodat is megsimogassam, akkor az ujjaim látni fogják az arcodat.

– Őőrület! – mondta Nóorika (és nem tette hozzá, hogy „vakuljak meg!”). – A szemeddel nem, de az ujjaidal látsz?! Ez állati! – kiáltott fel Nóorika, mert már ezt is tudta.

– Meg a fülemmel! – tette hozzá Faber-Castell Rafael, és ettől Nóorikának szinte elállt a lélegzete a csodálkozástól.

– Akkor te tényleg varázsló vagy! – suttogta Hardtmuth Kohinoor, és eszébe jutott, hogy tahiti anyukája mi mindent mesélt neki a varázslókról. Hogy van jó varázsló meg rossz varázsló, és hogy a rosszaktól tartsa távol magát.

– De ugye te jó varázsló vagy? – rebegte Nóorika alig hallhatóan.

– Hát persze, ne izgulj! – nyugtatta újdonsült barátja. – Ha iskola után ráérsz, kimehetünk kicsit sétálni az erdőbe, és akkor megmutatom neked, hogy milyen jól tudok tájékozódni, meg hogy hogyan működik ez az egész. Sőt, megpróbálhatod utánam csinálni!

– Király! – mondta Nóorika, ahogy Sanyikától tanulta. – Suli után kimegyünk!

Ebben maradtak. Nóorika boldog volt, hogy lett egy új barátja, és nem is akármilyen! Egy eltörölt, vak geróf! Őőrület! Már alig várta, hogy este az apukájának elmesélhesse. És persze a szeme sarkából azt is látta, hogy a többiek kicsit irigykednek. Főleg a lányok. Hát mégiscsak egy nagy ötödikes srác az ő új barátja! Akivel senki sem mert barátkozni. És ha még tudnák, amiket ő most megtudott! Hogy ez a fiú nemcsak geróf hanem varázsló is... Nóorika büszkén és boldogan ment vissza az osztályba, és alig várta, hogy az utolsó órán végre kicsengessenek.

Az iskola kapujában találkoztak, a medvék hült helyénél. Elindultak az erdő irányába, és mentek, mendegéltek, és mindenféléről beszélgettek. Rafael bámulatosan sokat tudott az erdőről, amit pedig nem is látott. A fák törzsét kitapintva (Nóorikának is kellett tapintania) a kérgükről meg tudta mondani, hogy melyik milyen fa. Ez tölgy, az nyírfa, amaz pedig fenyőfa. Amindenit! Sőt, az illatukról a virágok nevét

is tudta, a formájukról meg a gombákét! Bámulatos! – gondolta Nóorika, aki egyik ámulatból esett a másikba (ezt is elképzelte, ahogy az egyikből a másikba esik).

– Hallod? – kérdezte Rafael. – A negyedik Á-sok már számháborúznak!

Valóban, az erdő csendjét hirtelen felverték a vidáman kiáltozott számok. Ezerkettőszázhuszonhét! Négyezer-hatszáznegyvenöt! Ötezer-kettőszázötvenhárom! Mert persze a negyedik Á-sok már ilyen bonyolult számokat is le tudtak olvasni! Jó hogy! Nem messze pedig látták Mimi nénit, aki iskola után, szokás szerint, elindult gombászni – illetve csak Nóorika látta, de Rafael is tudta!

– Már látod Mimi nénit, igaz? Iskola után mindig errefelé gombászik, megismerem a lépteit – mondta Rafael. – Tőle tanultam meg a gombák nevét. De azért figyelmeztetett, hogy egyedül ne nagyon gombásszak, mert nem biztos, hogy felismerem a gyilkos galócát, ami halálosan mérgező! – mondta Rafael, mire Nóorika ijedten csak annyit mondott:

– Huhh! Egy gyilkos?!

Átvágtak a Gazdagréten, a negyedik Á-sok kedvenc kincskereső helyén, és már a kincseskonténerjük, bizo-

nyos Dél-Amerika partjait is elhagyták, amikor Rafael megjegyezte:

– Ebben a rozsdás konténerben vannak a kincseitek, igaz?

Hardtmuth Nóorika először csak elámult, hogy még ezt is tudja, aztán rögtön jól meg is rémült.

– De nem árulod el senkinek, ugye?! – kérdezte megszeppenve. – *Top secret!* – mondta, ahogy az Ifjú Plíztől tanulta, aki a legjobb angolos volt a negyedik Á-ban (már persze Nóorikát leszámítva).

– Persze hogy nem! – mondta Faber-Castell Rafael, és méltóságteljesen kihúzta magát. – *Top secret!*

Azt is tudta, hogy Dini róka valahol arrafele bók-lászik. Azt mondta, hallja a levelek surrogásából és... érzi a szagát! Nahát! Nóorika mindebből semmit sem hallott, semmit sem érzett. Illetve hallani ugyan hallott mindenfélét, de ebből még nem tudta volna megmondani, hogy mi minden történik körülötte, mert ő csak azt tudta, amit látott.

– Figyelj oda, Nóorika! Ha jól figyelsz, te is fogod tudni, mint az indiánok.

– Te indián is vagy, nem csak geróf? – kérdezte csillogó szemmel Nóorika. Büszke volt a barátjára.

És akkor tényleg nekiállt jól odafigyelni, hallgatózni. És igen...

Hallotta, hogy Mihály medve már megint annyira telezabálta magát, hogy szinte élettelenül hever egy szederbokor tövében, és jóllakottan piheg. Sőt, ha tényleg nagyon fülelt, még azt is hallotta, hogy a szája szélét nyalogatja!

Hallotta, hogy Kecskebocs és Fecskegida, valamint Villásfarkú Egerecske a Kocka-tónál vidáman lubiccolnak, meg azt, hogy méla Béka Béla is velük mulat.

Hallotta, hogy Tocsogó Langyika, a sündisznó már megint egy pocsoltyában hentereg és elégedetten szuszog.

Hallotta, ahogy Lakatos Sanyi anyukája kitereti a suhogó, nedves lepedőket az erdőszélen,

és hallotta, hogy Pipacs Vili apukája, Pipacs Géza bácsi fényképeket készít kedvenceiről, a mohákról meg a páfrányokról. **KLIKK, KLIKK, KLIKK.**

Hát ez fantasztikus! Hát ez óórület! Ki gondolta volna, gondolta Nóorika, hogy belőle még indián is lehet!

Addig mentek és beszélgettek, míg már csaknem besötétedett. A levelek közé halványan sütött be a nap, és hosszú árnyékot vetettek a fák. Rafael és Nóorika

azonban annyira belemerültek a beszélgetésbe, hogy nem is vették észre, hogy bizony már elég későre járt... sőt, azt sem, hogy valahogy elkeveredtek a Rókarántóra, ahová pedig a gyerekeknek nem is volt szabad menniük, mert telis-tele volt veszélyes sziklával! Sőt, valahol nem messze még egy veszélyes szakadék is volt!

– Na, most te jössz! – mondta Rafael –, most kipróbálhatod az újdonsült tudományodat! Hunyd be a szemed, menj előre, és mondd hangosan, hogy mit „látsz”! Én majd kicsit távolabbról követlek!

Hardtmuth Nóorika határozottan izgalomba jött. Most megmutathatja, hogy ő is van olyan indián, mint Rafael! Vagy ha nem is olyan, de legalábbis ígéretes tanítványa. Az erdőben már félhomály honolt, zizegtek a falevelek, surrogtak a fűszálak, és a madarak is már csaknem elcsendesedtek. A hamarosan beálló sötétségre készült minden állat és növény.

Tudhatták volna, hogy már vissza kellene fordulni és hazamenni. Persze hogy tudhatták volna, de nem tudták, mert az izgalomtól és az újdonsült barátság boldogságától eltelve nem figyeltek. Egyáltalán nem.

Nóorika behunyta a szemét, és bizonytalanul elindult arra, amerre az előréte sejtette.

– Bükkfa! Még egy bükkfa! Gerleszárnysuhogás (ebben tévedett)! Tücsökciripelés! Sündisznósuszogás! – Így kiáltozott Nóorika, és a hangja már egyre távolabbról és távolabbról jött... míg egyszer csak Rafael azt hallotta, hogy:

– JAAAAJJJJ!!! – Aztán meg egy tompa puffanást. Aztán csend.

– Nóorika!!! Nóorika, mi történt?? – kiabálta Faber-Castell Rafael, de válasz nem jött. Rafael dobogó szívvel elindult arra, amerről a kiáltást hallotta. Rosszat sejtett. Sőt, nem is sejtette, hanem tudta. Valami baj történt, és hirtelen azt is tudta, hogy mi! Kicsit fülelt, tapogatózott, beleszagolt a levegőbe, és rájött:

a RÓKARÁNTÓN VANNAK!!!

Nem figyeltek, és odatévedtek, ahová pedig nem lett volna szabad menniük! Minden gyereknek meg volt tiltva a Rókarántó, ahol sok veszélyes szikla, sőt... még egy szakadék is volt!!!

– JAAAJJJ!! Nóorika, tarts ki, megyeeeeek!!!! – kiáltotta Faber-Castell Rafael, és már jól megbánta az egész kísérletet. Elvégre mégiscsak ő volt a nagyfiú, neki kellett volna jobban figyelnie és vigyáznia a kisebbre. Ráadásul Nóorika még nem ismerte ki

magát olyan jól az erdőben, mert még csak nemrég jött az iskolába, sőt, még Magyarországra is.

– Jaj, csak nehogy valami baja essen! Illetve lehet, hogy már baja is lett! – Rafael a botjával maga előtt kaszálva óvatosan haladt a hang irányába, alaposan kitapogatva az utat maga előtt, nehogy ő is leessen a mélybe.

És ahogy közeledett, egyszer csak egy kis halk, nyöszörgő hangra lett figyelmes:

– Rafaeel... itt vagyook!

– Hol? – kiáltotta Rafael, akinek izgalmában még a zakója is szétnyílt.

– Leestem a lukba... a... a szakadékba – jutott hirtelen Nóorika eszébe a megfelelő szó. – De ne izgulj, nem teljesen, csak egy kicsit!

– Hogyhogy kicsit?! – kiáltotta Rafael aggodalomtól elfúló hangon.

– Hát... egy vastag ágon ülök... illetve lovagolok, mint azok a fekete lovagok!

Rafael óvatosan kitapogatta a szakadék szélét, és lenyújtotta a botját.

– Eléred? – kérdezte reménykedve. Olyan izmos volt, hogy akár fel is tudta volna húzni.

– Sajnos nem... – válaszolta Nóorika, és most már bizony elpityeredett.

– Tarts ki! – biztatta Rafael. – Valamit kitalálunk! – mondta, de fogalma sem volt, hogy mit. Nem mehetett el segítségért, nem hagyhatta ott Nóorikát, de nem tudott neki segíteni sem.

És ahogy ott tanakodott, egyszer csak mindketten szárnyzuhogást hallottak. Ez biztosan a gerle, akit korábban hallottam, gondolta Nóorika. De Rafael jobban tudta! Ez nem más, gondolta, mint egy... mint egy... mint egy bagoly! De hiszen ez nem más, mint... Vagánybagoly!!! A negyedik Á-sok barátja!

– Ez Vagánybagoly!!! – mondta ki hangosan Nóorika, amit Faber-Castell Rafael csak magában gondolt. Már ő is felismerte a sötétben Vagánybagoly szárnyának jellegzetes suhogását.

A két gyerek együtt lelkendezett, pedig a helyzet korántsem volt biztató. A helyzet valójában nagyon is bonyolult, sőt veszélyes volt, mert Nóorika akármikor lezuhanhatott a mélybe!

Ekkor Vagánybagoly tett néhány kört a faágon lovagoló Nóorika feje fölött, és szárnyát néhányszor jelentőségteljesen megsuhogtatva elszállt.

– Segítségért megy! – kiáltotta Nóorika boldogan, mert Rafaellal ellentétben ő már pontosan értette Vagánybagoly jelzéseit. Elvégre mégiscsak a negyedik Á védőangyala volt. Illetve védőbaglya, vagy mi.

– Szupeeer! – kiáltotta Faber-Castell Rafael megkönnyebbülve, aki előkelő stílusa ellenére vészhelyzetben még ilyen köznapi kifejezéseket is megengedett magának. A zakója két szárnya úgy csattogott az őszi szélben, mint egy felröppenő szürke gém, miután a gombját leszakította egy tüskés szederbokor ága.

– Tarts ki, Nóorika! – kiáltotta Rafael. – Én nem mozdulok innen egy tapodtat sem, amíg Vagánybagoly vissza nem érkezik a segítséggel! Addig szópárbajozzunk, jó?

– Mehet! – mondta Nóorika. – Ki kezd? – És már indult is a párbaj, mint Faber-Castell Rafael kitűzőjén a két fekete lovag között. Még a lovaglás is stimmelt! Meg Nóorika selymes, fekete haja és szinte fekete bőre. Csak Rafael göndör, szőke tincsei lógtak ki a képből.

- Madár!
- Róka!
- Armadillo!
- Oroszlán!

Elszántan múltatták az időt, a felmentő csapat mielőbbi megérkezésében reménykedve.

Vagánybagoly pontosan tudta, hogy mi a teendője, hiszen két évvel korábban már ugyanígy megmentett egy kisfiút, aki szintén beesett a szakadékba. A szakadék valójában nem volt *igazi* szakadék, csak mindenki így hívta. A szakadék tulajdonképpen egy jó mély gödör volt, amelyet ősszel eltakartak a hulló falevelek, és könnyű volt beleesni. Az a szegény kisfiú azonban nem akadt fenn szerencsésen semmilyen faágon, hanem a mély gödör legalján kuporgott, ahonnan egyáltalán nem tudott kimászni, mivel még csak kicsi másodikos volt. De ha negyedik lett volna, akkor sem tudott volna kimászni, olyan mély volt az a gödör. Vagánybagoly akkor is meghallotta, hogy a kisfiú, akit egyébiránt Vízi Szilveszternek hívtak, bajban van. Ez a Vízi Szilveszter valahogy nem úgy kiabált, mint a számháborúzó. Ugyanis azt kiabálta, hogy:

– SEGÍTSÉÉÉÉÉÉGGG!!!

Erre Vagánybagoly rögtön gyanút fogott.

– HMM – hümmögött ekkor Vagánybagoly. – HMM. Ez nekem nem tetszik. HMM. Ez nekem feletőbb gyanús. – Ha még pipája is lett volna, pont úgy

nézett volna ki, mint Sherlock Holmes. Így azonban csak úgy nézett ki, mint egy erőn felül gondolkodó bagoly.

Most is ugyanazt csinálta, mint akkor. Szélsébe-
sen elröpült, egészen a városi tűzoltóságig. Ott addig csapkodta a szárnyát, addig lármázott, amíg a tűzoltók végre be nem pattantak a csodásan piros tűzoltóautójukba, és utána nem mentek. Még szirénáztak is, amit az egész erdő visszafojtott lélegzettel hallgatott. Pont úgy, mint most!

Hallotta a málnabokor alatt addig békésen szundikáló Mihály medve,

hallotta a Kocka-tónál vidáman lubickoló Kecsbocs és Fecskegida,

hallotta méla Béka Béla,

és meglehetősen rémulten

hallotta Tocsogó Langyika is, aki addig boldogan hentergett egy pocsolyában.

Hallotta az egész ijedt erdő.
Hallotta a reménykedő Faber-Castell Rafael,
hallották a megszeppent számháborúzó gyerekek,
aggódva hallotta Mimi néni, és otthonaikból a gyerekek szülei is.

Mindenki visszafojtott lélegzettel hallgatta a piros tűzoltóautó szirénázását az alkonyi erdőben.

Vagánybagoly pedig, aki akkorra már tapasztalt életmentő volt, egyenesen a Szakadék nevű mély gödörhöz vezette őket, ahol Nóorika még mindig kintartóan lovagolt a gödör oldalából kinőtt vastag ágon, annak leveleibe kapaszkodva. Felnézett az égre, ahol Vagánybagoly biztatóan integetett neki a szárnyával.

Addigra már mindenki odasereglett az erdőből, és aggodalmasan várták a **FEJLEMÉNYEKET**.

Ekkor a gödör szélén hirtelen megjelent egy sisakos tűzoltó feje, aki gyorsan leeresztett Nóorikának egy kis létrát, amelyen Nóorika, csodák csodája, peckesen fellépkedett, majd diadalmasan szétnézett!

A gyerekek éljenezve megtapsolták – először Nóorikát, aki ilyen bátran kitartott, aztán legalább olyan hangosan Vagánybagolyt, aki most másodszor is életet mentett!

Faber-Castell Rafael megkönnyebbülve megsimogatta Nóorika arcát. Így most már azt is tudta, hogy ez a bátor Nóorika bizony nagyon szép kislány, aki ráadásul az ő újdonsült barátja. Bele sem mert gondolni, mi történt volna, ha rögtön el is veszíti. Örömeiben levette a zakója hajtókájáról a családi címeres kitűzőjét, és óvatosan Nóorika pálmfamintás, piros ruhájára tűzte.

Nóorikánál pedig csak Vagánybagoly hordta büszkébben az első kitüntetés mellé tűzött második kitüntetést, amelyet másnap a város polgármesterétől, Várjon Árontól kapott jutalmul. Ő volt az egyetlen kétszeresen kitüntetett bagoly széles ez erdőben. Sőt, ha jól meggondoljuk, tulajdonképpen ő volt az egyetlen kitüntetett bagoly.

- Őőrület! – mondta Tordai Gézuka.
- Eszem megáll! – mondta Varga Liza.
- Fantasztikus! – mondta Hirlemon Bonifác.
- Eszelős! – mondta Kasza Blanka.
- Király! – kurjantotta Lakatos Sanyika.

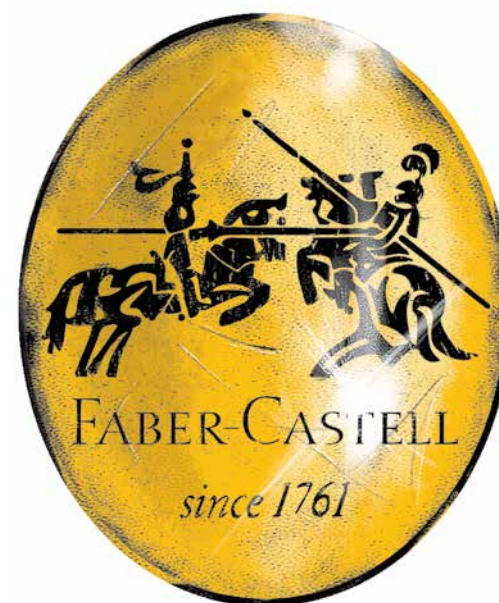
Büszkék voltak Vagánybagolyra, boldogok voltak, hogy Hardtmuth Nóorika megmenekült, és örültek, hogy végre ők is megismerhették Faber-Castell Rafaelt. Micsoda nap!

Vagánybagoly büszkén és elégedetten mosolygott, pedig azt hitte, hogy szerény képet vág.

Ekkorra már csaknem teljesen beesteledt. Mindnyájan szépen, együtt hazamentek, és a nap is végre fáradtan nyugovóra térhetett. Elvégre neki is kijár a pihenés.

Vagy nem?

3. FEJEZET,

AMELYBEN MINDENKI OLYAT LÁT, AMI LÉTEZHETETLEN, DE AZTÁN KIDERÜL, HOGY TÉNYLEG

Az erdőben villámgyorsan terjednek a hírek, a negyedik Á-ban pedig még annál is gyorsabban, ha ilyesmi egyáltalán lehetséges.

– Hallottátok? – suttogta Kasza Blanka tornaóra alatt, pedig Karcsi bácsi nem szerette a sugdolózást, és még kevésbé a sugdolózókat. Főleg azokat, akik gyengék voltak szekrényugrásból. Mi tagadás, Blanka rettegett a szekrényugrástól, mert mindig attól félt, hogy ugrás közben *puff!*, rádől a szekrény. Egyszer aztán **PUFF!**, rá is dőlt, de kutya baja lett, és onnantól kezdve megnyugodott. Mert ha egyszer már megtörtént az, amitől féltünk, akkor már nincs is mitől félni, hát nem? – nyugtatta magát Blanka, akinek azért minden szekrényugrás előtt kicsit hevesebben dobogott a szíve.

– Mit? Mit hallottunk? – kérdezte Pipacs Vili, aki általában utolsóként értesült mindenről, mert folyton filmekben járt az esze. Matekóra alatt is azt képzelte, hogy ő a Johnny Depp, aki legyőzi a kampókezű kalózokat vagy miket. Ki tudja, mi mindenben járt Vili esze matekóra alatt. De hogy nem a szorzótáblán, az biztos. Most ugyan figyelt, csak nem a kislabdadobásra, amiből sajnos hármásra állt. Nem baj – gondolta Vili –, majd év végéig kijavítom –, és azzal egy hatalmasat dobott a kislabdával, amivel telibe találta Varga Lizát, aki ezt egyáltalán nem vette jó néven.

– Mit csinálsz, te Vili?! Eszednél vagy?!

– Boocs! Tényleg ne haragudj, de nem tudod, miről kellett volna hallani?

– Hát nem hallottad?! – kérdezte Liza némileg kajánul.

– Hát mondom, hogy nem! – méltatlankodott Vili, aki azt gyanította, hogy Liza a bolondját járattja vele, és ebben nem is tévedett nagyot.

– Hát azt, hogy az erdőben egy óriáskenguru mászkál!!!

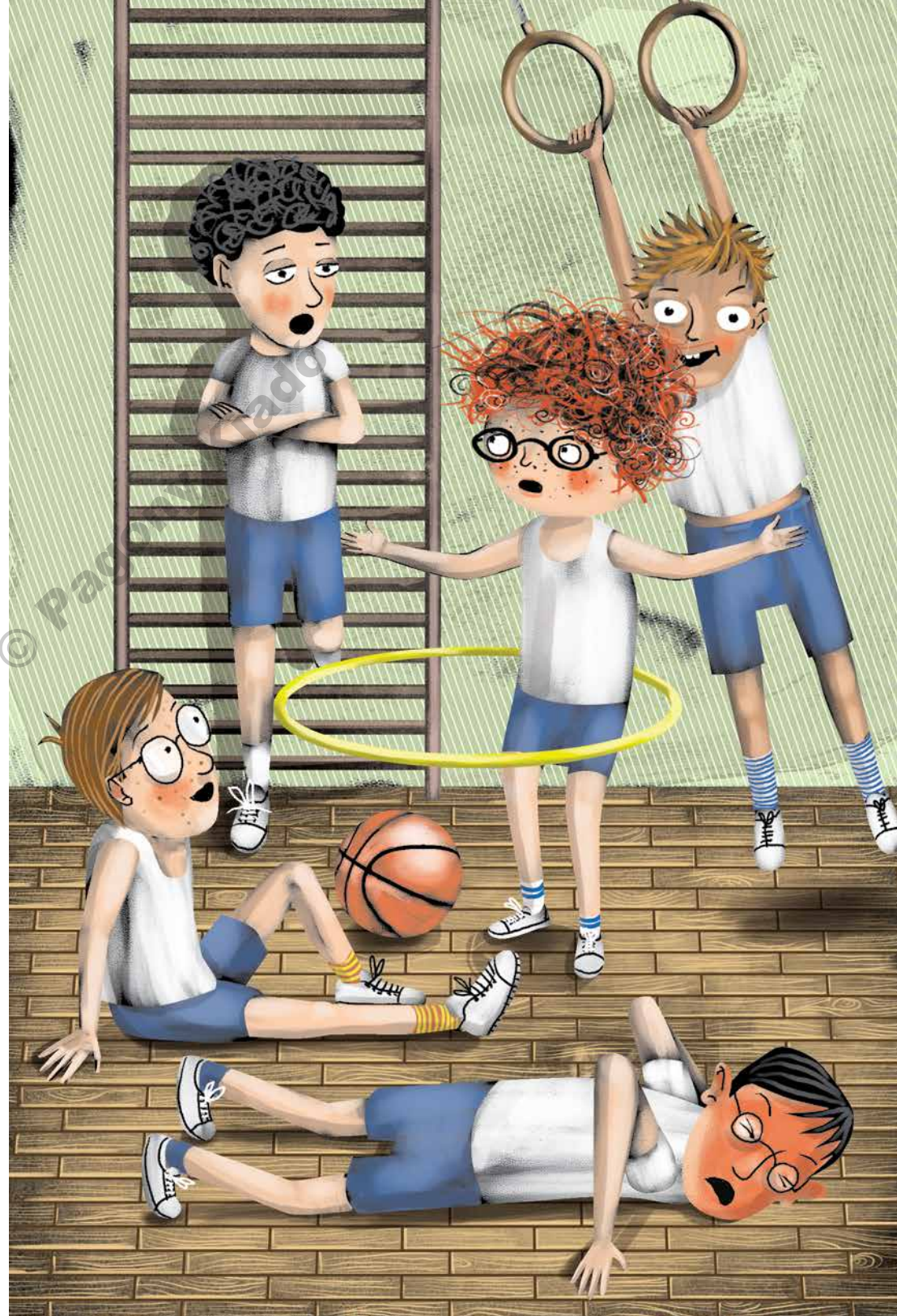
– Mivaaaaan?! – kiabálta Hirlemon Bonifác suttogva, ámde rémülten. Félt még az óriáskenguru gondolatától

is, de még annál is inkább félt Karcsi bácsi haragjától, meg a plusz fekvőtámaszoktól, amiket büntetésből szokott kiróni a tornaóra alatt fecsegőkre. – De hát az *létezhetsen!* – hápogta Bonifác fojtott hangon.

– Honnan tudjátok ezt? – suttogta Biliboc Valentin, aki leginkább tényekre szeretett támaszkodni. Igaz, most épp a bordásfalnak támaszkodott, ahelyett, hogy kézen állt volna. Biliboc Valentin amúgy kiválóan tudott kézen állni, csodájára járt az egész negyedik évfolyam, de ebben a pillanatban képtelen volt a feladatra összpontosítani. Egy óriáskenguru mégiscsak érdekesebb, mint egy kézenállás! Vagy nem?

– Onnan, hogy láttam a múltkor hazafelé menet! – kiabálta Nemhanemka ellentmondást nem tűrően, vagyis hát suttogta, miközben egy hulahoppot tekergetett szorgosan a dereka körül. Karcsi bácsi ugyanis tíz perc szabadfoglalkozást hirdetett az óra elején, de mindenkinek csinálnia kellett valamit, és Nemhanemka legalább fél óráig tudott egyfolytában hulahoppozni, hacsak nem zavarták meg valamivel. Mint például most.

– Láttad, láttad... – morgolódtott Tordai Gézuka –, de hisz' szemüveded van, ki tudja, valójában mi volt az?! Lehet, hogy csak egy óriásnyúl volt!

Erre Nemhanemka olyan éktelen dühbe gurult, hogy az arcán a szeplők szinte lángba borultak. Ez nála vagy az izgalom, vagy a harag jele volt. Most azonban nem volt kétséges, hogy melyik váltotta ki ezt a jellegzetesen nemhanemkás jelenséget. Haragjában csak úgy izzotak az arcán a szeplők! Sőt, hulahoppozás közben még toppantott is egyet, ami nem is volt könnyű mutatvány.

– Óriásnyúl a te fejed! – kiabálta Nemhanemka suttogva, pedig nem is szokott csúfolódní. Az anyukái arra tanították, hogy az legalább olyan csúnya dolog, mint, mondjuk, egy könyvet széttépni. A múltkor is a Buksikutya széttépte Nemhanemka olvasókönyvét, és aznap már nem is kapott vacsorát. Szegény Buksikutya, nem akart rosszat, csak hát olyan buksi.

Erre Hardtmuth Kohinóorika vihogni kezdett, mert elképzelte Tordai Gézukát óriásnyúlfejjel, ami nem is esett különösebben neheze.

– Hihíhi, hahaha! – vihogott Nóorika, mire Varga Liza szokás szerint rávágta:

– Király udvarába!

Ekkor már dőlt az egész társaság a visszafogott röhögéstől, hogy majd' szétpukkadtak. Röhögött az egész osztály.

– De most komolyan! – fordította komolyra a szót Biliboc Valentin. – Ha Nemhanemka azt mondja, hogy óriáskengurut látott, akkor ezt kötelességünk kivizsgálni! Iskola után gyülekezés az iskola előtt! – rendelkezett Valentin ellentmondást nem tűrően, és azzal könnyedén a két tenyerére ereszkedett, lendített egyet a lábával, és a vitát lezárva egy hibátlan kézenállást produkált.

Iskola után indiánsorban kilopakodtak az erdőbe. Természetesen Biliboc Valentin ment elől, mint mindig, hisz ő volt a legbátrabb és a legtalpraesettebb. Amikor Dél-Amerikához, a kincseiket rejtő rozsdás konténerhez értek, ellenőrizték, hogy az óriáskengurunak mondott izé nem dézsmálta-e meg a kincseiket.

Az olló, a fényképezőgép, a kukker, a bicska, a mobil, a kulacs és a többi kincs mind megvolt. Hmm.

– Akkor most fel, fel, vitézek, az óriáskengurura! – kiáltotta Nyúl Pál, aki az iskolai kórus lelkes tagja volt, és a kedvenc nótájából idézve még nyomatékosan hozzátette: – „Mennydörög az ágyú, csattog a kard, ez lel-ke-síti csa-tááára a magyart!!!”

Ez ugyan tényleg lelkesítő volt, a magyarok mégis kissé tanácstalanul álldigáltak.

– De mégis – mondta Varga Liza –, hogy nézett ki az az óriáskenguru?

– Egyáltalán... – morfondírozott Hirlemon Bonifác –, hogy néz ki egy kenguru? Még sohasem láttam egyet sem!

– Hogyhogy? – hitetlenkedett Nemhanemka. – Nem jártál még állatkertben?

– Hát... sajnos még nem – vallotta be Hirlemon Bonifác kicsit szégyenkezve. – A Mamókámnak nincsen arra pénze, hogy elvigyen.

– De hát könyvben csak láttad! – mondta erre Kasza Blanka, aki nagy könyvfaló volt.

– Nem, sajnos ott sem láttam – sajnálkozott Hirlemon Bonifác.

– Még filmen sem? – hitetlenkedett Pipacs Vili.

– Még ott sem – mondta Hirlemon Bonifác, most már némiképp csüggedten.

– *Never seen a kangaroo!* – mondta ki az igazságot most már angolul is Pikinglis, a negyedik. A harmadik legjobb angolosa. Végül is, a harmadik hely is dobogós.

– *Yet!* – tette hozzá Hardtmuth Nóorika bátorítóan, aki még az ifjú Plíznél is jobban tudott, pedig az már szinte *létezhetsen*. – Még nem, de majd most!

– De mégis – kérlelte őket Hirlemon Bonifác –, nem tudnátok valami *eligazítást* adni, hogy körülbelül mire számítsak? Hogy tudjam, az-e, ha netalán meglátom. Mert ugye, ha nem tudom, hogy néz ki egy kenguru, akkor *akkor* sem fogom tudni, ha látom! Ugyan látni fogom, de mégse látom, mert nem tudom – tette hozzá Bonifác, aki szerette a bonyolult helyzeteket.

– Hát... – fogott hozzá Nemhanemka –, képzelj el egy óriási nyulat...

– Na ugye megmondtam! – ordította Tordai Gézuka, aki ezzel a megjegyzésével nem tette magát túl szimpatikussá.

– ...aki azonban nem nyúl – folytatta Nemhanemka tudálékosan –, mert sokkal nagyobb, és a két óriási hátsó tappancsán ugrál. Elég nagy tappancsa lehet, kábé akkora, mint Pipacs Vili apukájának.

– Szóval akkor a Pipacs Géza bácsit képzeljem el, csak sokkal nagyobbban? – bizonytalankodott Hirlemon Bonifác.

– Jaj, dehogyis! – bosszankodott Varga Liza. – Hát van neki elől egy olyan táskája... illetve erszénye, amiben a kicsinyeit hordja! Hátral meg egy óriási nagy farka, amire támaszkodik, ha ül.

– A feje meg kicsit hasonlít Dini rókára, de mégis egészen más! – sietett Nyúl Pál Bonifác segítségére, aki ekkorra már teljesen össze volt zavarodva.

– És hatalmasakat ugrik azokon a nagy hátsó lábain! – ordította diadalmasan Lakatos Sanyika, amitől szegény Hirlemon Bonifác félelmében már majdnem elpityeredett. Úristen, egy erdei szörny! – gondolta Bonifác, de hangosan nem mert szólani, nehogy a többiek kinevessék.

– De hogy kerül az erdőnkbe egy óriáskenguru? – töprengett Varga Liza.

– És főleg: mit akarhat?! – kérdezte Pipacs Vili, aki amellet, hogy szerette a filmeket, kicsit gyanakvó is volt.

– Lehet, hogy Dél-Amerikát akarja kirabolni! – kiáltotta Lakatos Sanyika.

– Ugyan már! – intette le Biliboc Valentin. – Hiszen most ellenőriztük: minden megvan. Minden!

És ahogy ott álltak és tanakodtak, és ezt mondtak és azt mondtak... egyszer csak... zajos, döngő lépteket hallottak az erdő sűrűje felől... és... JAJJJJ!!!

Ott szaladt el mellettük az óriáskenguru, be a másnába!!!

Mihály medve méltatlankodva emelte fel a fejét délutáni szunyókálásából, hogy lássa, ki merészeli megzavarni a legszebb álmát. De mire felnézett, már nem látott semmit. Nem volt ott senki. Ekkor kicsit morogva visszaaludt.

– Ez volt az? – kérdezte Hirlemon Bonifác remegő hangon.

– Mér', mit gondolsz, ki volt, a Hamupipőke? – gonoszkodott Sanyika, de aztán látva Bonifác kétségbeesett arckifejezését, még hozzátette: – Hát ez hát!

– Ez neked óriáskenguru? – kekeckedett Pikinglis Nemhanemkával. – Hát ez egy teljesen normális méretű kenguru!!!

– És szerinted egy teljesen normális méretű kenguru teljesen normális dolog itt az erdőnkben?! – kiabálta Nemhanemka kivörösödött fejjel, mert most már tényleg nagyon begurult. És megint toppantott egyet a lábával.

– Hát, végül is... tényleg elég különös – hagyta rá Pikinglis. – *Very strange, indeed...*

Ekkor Biliboc Valentin a mutatóujját puhán a szájára helyezve jelezte, hogy mostantól aztán egy pissenés se legyen, nehogy elriasszák a szörnyű óriáskengurut.

Beállt az indiánsor elejére, és intett a kezével: **UTÁNAM!**
Azzal belevetették magukat az erdő sűrűjébe.

Éppen hason kúsztak, buzgón nyomokat olvastak és a fülüket a földhöz tapasztották, mint a rendes indiánok, amikor egyszer csak nemhogy nem kellett a fülüket a földhöz tapasztani, hanem olyan láрма verte fel az erdő csendjét, hogy még Kecskebocsnak és Fecskegidának is elállt a szava, pedig az elég ritkán fordult elő.

– Hahóó! Hahóóó! – hallották a távolból.

– Kérem szépen! Figyelem!

– Hahóóó! Hahóó! Rudikaaaaa!!!

A negyedik Á-sok ebből egy kukkot sem értettek.

Kik hahóznak ilyen megátalkodottan egy csendes, szelíd erdőben?!

Kik nem áttallanak megzavarni és veszélyeztetni az ő néma vadászatukat?

Kik merik tönkretenni az ő elszánt nyomozásukat, melynek eredményeképpen végre fény derülhetne az igazságra, miszerint

1. létezik-e az óriáskenguru;
2. tényleg óriás-e vagy csak normál méretű (noha ez, a lényegét tekintve, tulajdonképpen mindegy volt);

3. veszélyes-e,
4. netán veszett-e;
- valamint
5. ki a fene az a Rudi???

Ekkor hirtelen a bokrok közül előrontott egy elég szedett-vedett társaság. Legalább olyan ijedten néztek a negyedik Á-sokra, mint ők a betolakodókra. Volt köztük

- 1 oroszánidomár,
- 1 kötél táncos,
- 1 műlovarnó 1 igazi lovon,
- 1 csimpánz,
- 2 artista
- és
- 1 porondmester.

A negyedik Á-soknak leesett az álla a csodálkozástól. Először Biliboc Valentin tért magához.

- Kik maguk? – kérdezte Valentin elszánt képpel.
- Elnézést a zavarásért – mondta a műlovarnó udvariasan a fényes fekete lova hátáról. –, mi Rudit keressük, nem látták véletlenül errefelé?
- Bocsánat – mondta Nyúl Pál, aki közben szintén megtalálta a hangját –, de ki a fene az a Rudi?

– Hát a Kengurudi – vágta rá a porondmester kissé türelmetlenül. – Egy kenguru! Nem látták errefelé?

– Na ugye! – kiáltott fel Nemhanemka, és kihívóan Tordai Gézukára nézett. – Hát nem megmondtam?!

Tordai Gézuka erre már tényleg nem tudott mit mondani, úgyhogy csak annyit kérdezett:

– Dehát maguk hogy... honnan jöttek? – hebegte, aztán nem tudta folytatni, mert a csimpánz barátságosan átkarolta a vállát, amitől elakadt a szava.

Kész örület! – gondolta Kasza Blanka, ezt úgysem fogja elhinni senki az iskolában... amit felettébb sajnált volna, mert már most alig várta, hogy valakinek elmesélhesse. Pedig a java még hátravolt.

– Hát a cirkusztól vagyunk! – válaszolta a porondmester. – Nem hallottátok, hogy a Végbusznál ma megnyitott a Csimbumm Cirkusz?

– Nem hallottuk! – álmétkodott Varga Liza, aki pedig általában elég jól értesült volt.

– Ha segítetek nekünk megtalálni Kengurudit, aki a délutáni csendes pihenő alatt elszökött, meghívunk benneteket a cirkuszba!

– Ingyen? – kérdezte Varga Liza.

– Hát persze! – vágta rá a porondmester, amitől Hirlemon Bonifácnak felcsillant a szeme. Végre ő is mehet cirkuszba! Talán még Mamókát is magával viheti... ezt feltétlenül tisztázni kell majd a porondmesterrel. Most azonban nem értek rá ilyesmiről beszélgetni, mert előbb meg kellett találják az elkóborolt Kengurudit.

És ahogy ott álltak és tanakodtak, egyszer csak szárnyzuhogást hallottak...

– Ez Vagánybagoly lesz! – kiáltotta Biliboc Valentin.

– Kicsoda? – álmétkodott a műlovarnő.

– Hát Vagánybagoly, a negyedik Á-sok bagoly barátja. Vagyis a mi barátunk! – válaszolta büszkén Kasza Blanka. Ezen a cirkuszosok igencsak elcsodálkoztak, de aztán mosolyogva vették tudomásul, hogy nem csak nekik vannak állat barátaik.

– És mit tud ez a ti baglyotok? – kérdezte egyszerre a két egyforma artista, akik ikrek voltak. – Tud valamilyen trükköket?

– Tud hát! – vágta rá Lakatos Sanyika. – Tud focimeccset vezetni, tud a szárnyával mindenfélét jelezni, és el tud vezetni ahhoz, akit nem találsz!

– Ejha! Ez igen! – mondta elismerőleg az állatidomár, akinek egyébiránt egy hosszú ostor volt a kezében. – Talán szerződtehetnénk a Csimbumm Cirkuszhoz!

– Azt már nem! – kiáltották a gyerekek, szinte kórusban. – Vagánybagolyt nem adjuk! Ő a mi barátunk, és különben is, csak akkor segít maguknak, ha mi kérjük!

– Igaz, Vagánybagoly? – kérdezte Nemhanemka Vagánybagolytól, aki időközben nagy szárnyuhogások közepette letelepedett egy közeli nyírfa ágára. Nemhanemka kérdésére Vagánybagoly jóváhagyólag felemelte a jobb szárnyát.

– Látják? – kérdezte Pipacs Vili izgatottan. – Azt mondja, hogy igen! Szóval, áll az alku? Segítünk megkeresni Kengurudit, sőt, Vagánybagoly is segít, de csak akkor, ha nem viszik el a cirkuszba!

– Rendben! – mondta a porondmester. – Áll az alku!

– És azért áll még a meghívás, ugye? Megnézhetjük majd az előadást, ugye? – kérdezte Varga Liza reménykedve.

– Áll az alku! Kezet rá! – mondta komolyan a porondmester, és kinyújtotta a jobb kezét, amibe a mellette álló Lakatos Sanyika lelkesen belecsapott.

Azzal Vagánybagoly vezetésével elindultak megkeresni Rudit, az elkóborolt kengurut. Kérdezték Mihály medvét, aki egészen véletlenül a málnabokor aljában feküdt, hogy nem látta-e. Arra ment – felelte Mihály medve egykedvűen, és a mancsával befele mutatott az erdőbe.

Aztán a Kocka-tó mellett elhaladva kérdezték Fecskebocsot és Kecsegidát, valamint méla Béka Bélát, hogy nem láttak-e egy kengurut.

– Kengurut? Az meg milyen? – csodálkoztak mindhárman, mire Vagánybagoly türelmetlenül intett a szárnyával, és előrefele mutatott.

Kérdezték Dini rókát, aki épp a kisorókát tanította rókalyukat fúrni.

– Láttuk, bizony – mondta Dini róka.

– Ez rokon? – kérdezte a kisoróka, ahogy a kenguru elszáguldott mellettük.

– Hát – vakargatta a fejét Dini róka –, ha az is, elég különös rokon! Még sohasem láttam a családi összejöveteleken...

A gyerekek erre csak nevettek, és megnyugtatták Dini rókát, hogy a kenguru nem rokona a rókáknak. Dini róka erre kicsit csalódott képet vágott, ugyan-

akkor megnyugodott, hogy nem ő volt olyan udvariatlan, hogy nem ismerte fel a különös rokont. Illetve nem rokont, na.

Vagánybagoly ekkor már tényleg türelmetlenül suhogtatta a szárnyát, jelezve, hogy mindenki azonnal kövesse őt! A legkülönösebb az volt, hogy Vagánybagoly hirtelen irányt váltott, és elkezdte kifelé vezetni őket az erdőből. És amikor már Lakatos Sanyiék udvarát is elhagyták, akik az erdő legszélén laktak, már igazán nem tudták mire vélni a dolgot.

Egyszer csak az egész csapat megállt Hirlemon Bonifácék háza előtt. Bonifácnak ekkor olyan hangosan dobogott a szíve, hogy alig hallotta, mit mondanak a többiek. Az egész csapat tanácstalanul állt a takaros kis ház előtt.

A ház mögül hirtelen előbukkant Mamóka.

– Szervusztok, mi járatban vagytok? – kérdezte, és hamiskásan csillogott a szeme.

– Mamóka – hebegett Bonifác –, az a helyzet, hogy keresünk egy... egy... egy...

– Csak nem ezt az aranyos kengurukát keresitek? Itt üldögél velem a hátsó udvarban, és segít lekvárt befőzni! Imádja a málnalekvárt! Ki hitte volna? És Morzsa

kutyával már nagyon jó barátok ám! Gyertek, nézzétek meg! – mondta Mamóka.

Erre az egész cirkuszcsoport és a negyedik Á becsődült Mamókák hátsó udvarába, ahol – lássatok csodát! – tényleg ott ült Kengurudi a nagy befőzőüst mellett! Morzsa kutyával jóízűen lakmározta a málnalekvárból, amit Mamóka direkt nekik rakott ki egy kis tálba...

Az egész csapatnak leesett az álla a csodálkozástól! Egy kenguru, aki szereti a málnalekvárt! És összebarátkozik Morzsa kutyával! És a Mamóka hátsó udvarában békésen üldögél! Hirlemon Bonifác azt hitte, hogy csak álmodik.

– Csípjél meg! – mondta Bonifác Varga Lizának, amit Liza készségesen meg is tett.

– Aúú, azért ne ilyen erősen! – méltatlankodott Bonifác, de legalább tudta, hogy ébren van.

A cirkuszosok legalább annyira csodálkoztak, mint a negyedik Á-sok.

– De ugye nem fogják a Rudit ezért megbüntetni, ugye nem? – kérdezte Nemhanemka aggodalmasan az állatidomártól.

– Dehogyan fogjuk – mondta az oroszlanidomár –, hisz' örülünk, hogy épségben meglett! Köszönjük,

kedves Vagánybagoly! – rikkantotta, és intett Vagánybagolynak, aki Mamókák diófájára telepedett.

Ekkor Hirlemon Bonifác minden bátorságát összeszedte, és halkán megkérdezte a porondmestert:

– Kérem szépen... öö... kérem szépen, nem lehetne, hogy... hooogy...

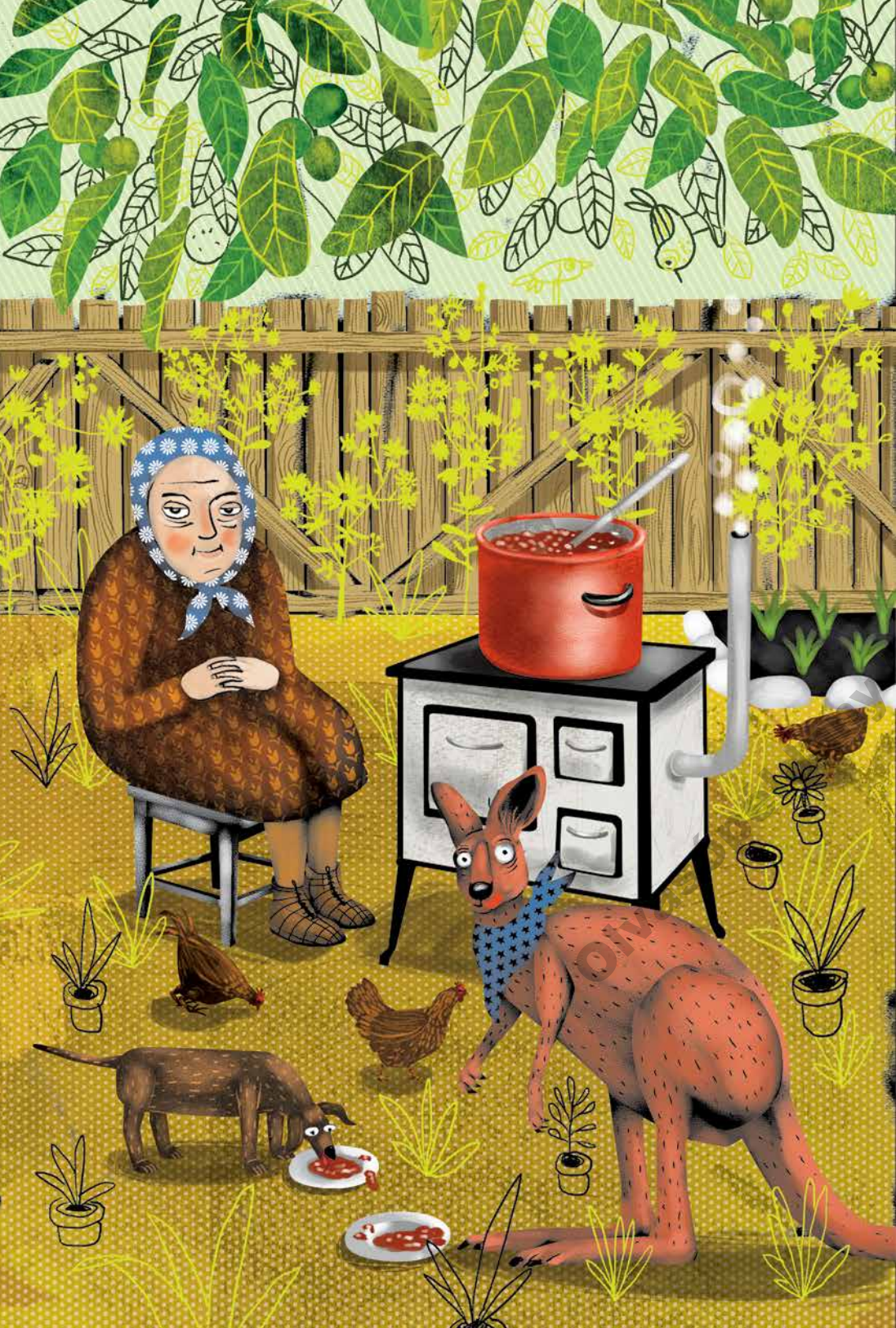
– Mit szeretnél? – kérdezte kedvesen a porondmester.

– Nem lehetne, hogy a Mamókám is eljöjjön velünk megnézni az előadást? – bökte ki végre Bonifác. – Tetszik tudni, még egyikünk sem járt cirkuszban...

– Hát dehogynem lehet! – vágta rá a porondmester, mire a többiek is lelkesen bólogattak. Egyként bólogatott a két ikerartista, bólogatott az igazi lovon ülő műlovarnó, a kötél táncos, az oroszlanidomár, és még a csimpánz is lelkesen bólogatott, aki időközben észrevétlenül csatlakozott Rudihoz és Morzsa kutyához, és már az ő szája szélén is vörösen csorgott le a csillogó málnalekvár.

– Hurrááá! – kiáltották a gyerekek. – Megyünk a cirkuszbaaaa!

– Akkor a hétvégén mindenkit várunk a délutáni előadásra! – rikkantotta a porondmester. Végül

megköszönte Mamókának, hogy ilyen ügyesen vigyázott Kengurudira, akit időközben az oroszlánidomár diszkrétén kiterelt Mamóka udvarából.

– Hihhi, hahaha! – kiáltotta Hardtmuth Kohinóorika.

– Ma-móka udva-ráába! – zengték a többiek, amire Mamóka és unokája, Hirlemon Bonifác boldogan mosolyogtak.

Talán egyvalaki mosolygott még ennél is boldogabban. Csakhogy ezt nem lehetett látni rajta, mert hát bagoly volt.

MIMI NÉNI PÁLYÁZATOT HIRDET, ÉS A NEGYEDIK Á ÖSSZEFOG

Egy napsütéses, októberi napon, amikor a falevelek tündöklő színekbe öltözve mórifikálták magukat az iskolába menőknek, az első órán Mimi néni azzal fogadta a negyedik Á-sokat, hogy figyelem, **FOTÓ-PÁLYÁZATOT** fog kihirdetni **KIZÁRÓLAG** a negyedik évfolyamosok számára!

A gyerekek kicsit kukán néztek vissza rá, mert a fotót azt értették, csak a pályázatról nem tudták, hogy micsoda.

– Tudjátok, hogy év végén lesz az iskola 100. évfordulós ünnepe, igaz? – kérdezte Mimi néni.

De még mennyire, hogy tudták, hiszen Lakatos Sanyika **SZÓLÓT(!)** fog énekelni a kórossal! Ezt Sanyikánál csak az osztály várta nagyobb izgalommal.

És most még ez a fotópályázat is! Mi jöhet még?!

– Gyerekecskéim, a lényeg az – magyarázta Mimi néni az osztálynak –, hogy mindenki készítsen egy, azaz 1 darab fényképet valamiről, amit különösen érdekesnek talál. Jól gondoljátok meg, hogy mi legyen az! Persze készíthettek sok fényképet, de aztán a leadás előtt ki kell választani azt, amelyiket a legjobbnak, legérdekesebbnek gondoljátok.

Ezeket a képeket aztán ki fogják nyomtatni szép, nagyalakú, csillogó fotópapírra, és Mikuláskor a beérkezett pályaművekből kiállítást rendeznek az iskola folyosóin! Lesz egy háromtagú bírálóbizottság, amelyik majd eldönti, hogy kié a legjobb fotó. A készítője pedig kap majd egy **DÍJAT...**

– És mi lesz a díj?! – kérdezték kórusban a gyerekek, akik erre a hírre, ha lehet, még nagyobb izgalomba jöttek, pedig már így is eléggé fel voltak villanyozva.

– A díj az lesz – folytatta mosolyogva Mimi néni, akit egy kicsit sem lepett meg a gyerekek izgatott kérdése –, hogy a nyertest éjszaka (!!!) fogadják a Csillagvizsgálóban, ahol a csillagászok megmutatják neki **ŐRIÁSTELESZKÓPON** a csillagokat és a bolygókat! – vágta ki Mimi néni diadalmasan a rezet. Mert ugyebár nappal nem látszanak a csillagok.

A negyedik Á összevissza kiáltozott meglepetésében. Le voltak nyugözve, még a gondolattól is.

– Aztaaa! – kiáltotta Pipacs Vili.

– Dekiráály! – rikkantotta Lakatos Sanyika.

– Deszupeer! – mondta Kasza Blanka csillogó szemmel.

– Öörület! – kiáltotta Varga Liza, és a többiek is hasonlóképpen csodálkoztak és lelkendeztek.

– Egy hónapot kaptok a feladatra – mondta Mimi néni. – Akinek nincs fényképezőgépe vagy olyan telefonja, amelyik tud fényképezni, kap egyet kölcsönbe az iskolától. A fényképeiteket november elsejéig, legkésőbb az első óra végéig küldjétek el nekem. Én pedig továbbítom azoknak, akik a nagyításokat fogják elkészíteni.

– Van valamilyen szabály, hogy mi lehet a képen? – kérdezte Biliboc Valentin, akinek mindig eszébe jutott egy jó kérdés.

– Nincs – válaszolta Mimi néni –, teljesen szabad kezet kaptok!

Egy biztató mosollyal máris lezárta a témát, és nekifogtak megbeszélni az aznapra feladott olvasmányt. Ám hogy ilyen körülmények között ki tudott figyelni

A Pál utcai fiúk ügyes-bajos dolgaira, az kissé bizonytalan. Bizonyos csak az, hogy már alig várták, hogy kitörjön a nagyszünet, hogy jól megbeszélhessék ezt az egész PÁLYÁZAT-dolgot!

A nagyszünetben a negyedik Á az iskolaudvaron álló terebélyes vadgesztenyefa alatt gyülekezett. Zárt kört alkotva halkán beszéltek, hogy senki más illetéktelen meg ne hallja. Kicsit olyan összeesküvés jellege volt a dolognak. Vagy ha nem is összeesküvés, de mindenesetre TITOK jellege volt. Ilyenkor igencsak elemében volt a negyedik Á. Szerették a titkokat, főleg az olyanokat, amelyek OSZTÁLYTITKOK voltak. Az ilyen titkoktól csak még inkább úgy érezték, hogy összetartoznak, hogy ők a NEGYEDIK Á. És akárhogy is, ez eléggé JÓ érzés volt. Sőt, nagyon jó.

– Ki kell találnunk valamit! – mondta Biliboc Valentin határozottan.

– Bizony, ki – helyeselt Tordai Gézuka, noha láthatóan sejtelve sem volt, hogy mit, és még kevésbé, hogy miért.

– Nem, hanem szerintem máshogy kéne csinálni – mondta Nemhanemka, kissé bizonytalanul.

– Hát ez az, ezt mondom én is! – helyeselt Valentin, és egy széles mosolyt küldött Nemhanemka felé, amitől ő, szokás szerint, elpirult. A szeplők az arcán és a vörös loknijai szinte táncoltak zavarában.

– Nem jó, hogy csak egyvalaki nyerhet – morfondírozott Varga Liza.

– Igen. Nem jó. Kell *együtt* nyerni – helyeselt Hardtmuth Kohinórika, aki mostanra már egyre bátrabban szólalt meg magyarul.

– Ez az – mondta Valentin –, ki kellene találni valamit, amitől az egész negyedik **Á EGYÜTT** tudna nyerni!

– És akkor együtt mehetnénk éjszaka a csillagvizsgálóba! – kurjantotta Lakatos Sanyika, és már a gondlattól is fülig ért a szája.

– Tudom már! – kiáltotta Pipacs Vili, akinek a sok filmnézéstől filmszerűen forgott az agya. – Egy történetet kellene fényképezni, úgy értem, fényképekből álló történetet, hogy a képek összetartozzanak, mint egy puzzle-ban! – hadarta izgalomtól elfúló hangon.

– Szuper ötlet! – lelkesedett Biliboc Valentin, és a többiek is buzgón helyeseltek.

– Na jó – akadékoskodott Nyúl Pál –, de Mimi néni

azt mondta, hogy külön-külön kell fényképezni! Akkor hogy fog összeállni a történet?

– Hát úgy, mint abban a hajtogatós játékban, nem lehet tudni előre, hogy alakulnak az egyes részek, de ha a végén széthajtogatod, mégis kiad egy történetet.

– Ez jó! – lelkesedett az Ifjú Plíz, aki szerette a rejtvényeket amellet, hogy a második legjobb angolos volt.

–javaslom, hogy a Dél-Amerikában eldugott, régi fényképezőgéppel készítsük a képeket! – mondta Biliboc Valentin. – Mindenki onnan veszi ki, és a kép elkészítése után oda teszi vissza a következőnek. Az utolsó pedig kiveszi a gépből a FILMET, és leadja Mimi néninek a HATÁRIDŐ napján.

– Ez lesz az egyetlen IGAZI filmre készített pályázat, és ezzel biztosan ki fog tűnni a többi közül! Mert ez manapság már igazi ritkaság – és a szabály nem tiltja! – magyarázta Valentin, aki szerette sportszerűen betartani a szabályokat.

– És azt, hogy igazi film, majd honnan fogják tudni? – kérdezte Tordai Gézuka, amúgy teljes joggal, mert ő még csak nem is hallott olyan fényképezőgépről, amelyik igazi filmre fényképez.

– Hát onnan – magyarázta izgatottan Vili –, hogy aki leadja a filmet, azt is kérje, hogy az előhívott filmcsíkot is állítsák ki... valahogy a fény felé fordítva! Így tényleg olyan lesz, mint egy kivetített képregény, vagy egy film! – lelkesedett Pipacs Vili, aki édesapjától, a mozigépész Pipacs Géza bácsitól tanulta meg, hogyan kell igazi filmet előhívni és papírképet nagyítani. És ez bizony manapság már tényleg ritka tudomány!

Volt is otthon erre a célra egy kis sötétkamrájuk, amelyben előhívás közben csak egy vörös színű villanykörte sejtelmes fénye derengett. Mint egy krimiben! Azt szerette legjobban, amikor a kép körvonalai fokozatosan előbukkantak az előhívóoldatban lebegő papíron. Az egész olyan volt, mint egy csodálatos, titkos varázslat.

– Szuper, Vilikém! – mondta Hirlemon Bonifác őszinte elismeréssel. – Akkor tehát mindenki külön-külön fényképez, ahogy a szabály előírja. De azért kéne egy... egy... VEZÉRFONÁL, egy téma, ami összefogja az egészet, nem? Szerintetek mi legyen az? – kérdezte Bonifác, aki amúgy kitűnő tanuló volt, és az izgalomtól, hogy eszébe jutott egy ilyen bonyolult szó, egészen bepárasodott a szemüvege.

– Szerintem legyen a békák élete! – bökte ki váratlanul Nyúl Pál, akire mindenki úgy nézett rá, mint egy dinkára.

– Szerintem meg legyen a... legyen a... Túró Rudi! – javasolta Varga Liza, aki imádta a Túró Rudit.

– És szerinted miről szóljanak a képek, hogy két Túró Rudi szerelmes egymásba, vagy hogy? – bosszankodott Kasza Blanka.

– Nem... hanem szerintem legyen a... legyen a **FÉNY!** – mondta hirtelen Nemhanemka –, mert a *fény-képeket fénnel kell készíteni!* Vagy nem?

A többiek elismerően bámultak Nemhanemkára, és egy pillanatra elnémultak. Mindenki arra gondolt, hogy miért is nem neki jutott eszébe ez a nagyszerű ötlet. De aztán sportszerűen elismerték, hogy ez tényleg nagyszerű. Mert így mindenki szabadon dönthet arról, hogy mit fényképez le, de azért mégis van egy összekötő kapocs. Egy **VEZÉRFONÁL!** Hurrá!

Iskola után kitódultak Dél-Amerikába, ami, ahogy Vagánybagoly magyarázta régebben a kistróknak, „kívülről kicsit rozsdás, de belülről gyönyörű”. A titkos kincseskonténerből előkotorták a régi fényké-

pezőgépet, amelyet előző évben találtak a Gazdagréten. Először azt hitték, hogy amolyan eldobhatós fényképezőgép, hiszen el volt dobva, de aztán rájöttek, hogy régi, igazi, filmes fényképezőgép, amelyet a legtöbb gyerek még csak nem is látott.

Vili azonban rögtön felismerte, mert az apukájának, Pipacs Géza bácsinak is volt ilyenje.

Ellenőrizték, hogy még van-e rajta annyi filmkocka, hogy mindenkinek jusson kép. Erre is Vili figyelmeztette őket, aki tudta, hogy egy ilyen fényképezőgéppel nem lehet akárhány képet készíteni.

Szerencsére éppen annyi filmkocka volt még, ahányan voltak. Ez azt jelentette, hogy mindenki csak egy, azaz 1 db képet készíthet! Ezt pedig nagyon jól meg kell ám gondolni!

Gyorsan felírták egy cédulára az induló képkocka számát és a sorrendet, hogy ki mikor menjen Dél-Amerikába a fényképezőgépért, és ki legyen az utolsó, aki majd a nevezetes napon, **HATÁRIDŐRE**, leadja a filmet Mimi néninek.

Ezt a megtisztelő feladatot végül Nemhanemka kapta, akié a mesterterv mesterötlete volt. Igaz, Vili ötlete a filmnegatív csíkjával sem volt kevésbé lelemé-

nyes, de lovagiasan átengedte a szerepet Nemhanemkának.

Az izgalomtól és a várakozástól csak úgy pezsgett az egész negyedik Á. Már alig várták, hogy másnap elkezdhessék a fényképezést. Náluk már csak Vagánybagoly várta jobban, aki az egész folyamatot fölülről, ágról ágra röppenve készült végigkísérni.

– Bárcsak én is részt vehetnék egy ilyen pályázaton! – álmódzott Vagánybagoly, aki akkor még nem is sejtette, hogy hamarosan valóra válik a vágya.

Szelíd, őszi napsütésben teltek-múltak az októberi napok, és a negyedik Á-sok szorgosan jártak Dél-Amerikába a fényképezőgéperért, egyik a másik után. Nagyon ki kellett gondolni, hogy ki mit akar lefényképezni, mert ahogy Vili mondta, mindenkinek csak egy képkocka jutott!

Volt, aki hajnalban készített fényképet, felkelés után, mint Bonifác, akinek mindig első dolga volt megetetni a tyúkokat és kiszedni alóluk a tojásokat. Azt fényképezte le, ahogy a hajnali fényben szinte világítanak a szép fehér tyúktojások.

Volt, aki reggel, még iskolába menet előtt fényképezett kutyasétáltatás közben, mint Nemhanemka. Ő Morzsa kutya rózsaszín nyelvét és nedvesen csillogó orrát fényképezte le.

Volt, aki reggelizés közben fényképezett, mint Biboc Valentin, aki az uzsonnás kenyeren fényesen csillogó libazsírt fényképezte, mielőtt az anyukája becsomagolta volna neki.

Volt, aki iskolába menet egy szép, házas csigát fényképezett le, és azt a napsütésben csillogó csíkot, amelyet a csiga maga után húzott a járdán. Ez Tordai Gézuka ihletett fotója volt.

Volt, aki a medvék hűlt helyét fényképezte az iskola bejárata előtt, mint Hirlemon Bonifác, aki a reggeli fényben világító, sejtelmesen üres betonkockát kapta le.

Volt, aki a nagyszünetben, amikor senki nem nézett oda, az iskolaudvaron álló vadgesztenyefa lombjai által vetett árnyék csipkés mintázatát örökítette meg, mint Kasza Blanka.

Volt, aki délután a Kocka-tó felszínén úszó, fénylő vízililiomokat vette le, mint Varga Liza.

Volt, aki a langyos, délutáni napsütésben sütkérező és néhány percre elszundító Vagánybagoly mit sem sejtő bagolyfejét kapta le, aki a kattánásra hirtelen felébredt, és boldogan vette tudomásul, hogy most már ő is része a **PÁLYÁZATNAK**. Pedig akkor még nem is sejtette, hogy még ennél is sokkal fontosabb szerep jut majd neki! Ez Pikinglis szemfüles fényképe volt.

Volt, aki Faber-Castell Rafael fehér botját és az árnyékát fényképezte le, akivel megismerkedésük óta délutánonként együtt mentek hazafelé – sőt, néha még fagyiztak is. Persze hogy ez Hardtmuth Kohinóorika fényképe volt.

És volt, aki épp a sötétség beállta előtti pillanatban, a nap utolsó sugarainál fényképezte le a negyedik Á-sok kedvelt

kirándulóhelyét, a smaragdzöld színű Gazdagrétet. Ez pedig Nyúl Pál festői fényképe volt.

Egyre-másra születtek a szebbnél szebb és érdekesebbnél érdekesebb képek, amelyek hajnaltól kora estig készültek, a fény napi útját követve. Egy szép, fényes nap története rajzolódott ki rajtuk.

Végül elérkezett a **HATÁRIDŐ**, a november elseje, amikor a filmet mindenképpen le kellett adni Mimi néninek. Nemhanemka már hajnalban felébredt az izgalomtól és a felelősség súlyától, hiszen neki kellett aznap leadnia a filmet. Gyorsan felöltözött, és még reggelizni sem akart, amit pedig az anyukái egyáltalán nem helyeseltek. Most mégis kivételesen ráhagyták, mert látták, hogy Nemhanemka mennyire izgatott. Tudtak a feladatáról, és büszkék voltak rá, hogy ilyen felelősségteljes megbízatást kapott. A becsomagolt tizórajját Nemhanemka sebtében bedobta az iskolatáskájába, és már csak az ajtóból kurjantott valami köszönésfélét. Rohant, ahogy csak bírt Dél-Amerika irányába.

A rozsdás konténerből előhalászta a fényképezőgépet, végigtekerte a filmet, aztán ügyesen kipattintotta

a filmtakaró fedelet, ahogy Pipacs Vili tanította. Remegő kézzel, óvatosan kiemelte a filmtekercset, azt betette egy előre feliratozott papírzacskóba, és már rohant is tovább az iskola irányába.

És ahogy szaladt, egyszer csak megbotlott egy kőben, amitől hasra esett, és csúnyán bevverte a térdét. Nagy nehezen felült, és látta, hogy vérzik a térde! De még ennél is nagyobb baj volt, hogy nem tudott felállni, annyira fáj!

– Jaj! – kiáltott fel rémulten Nemhanemka. – Mi lesz, ha nem tudom időben leadni a filmet Mimi néninek? Legkésőbb az első óra végéig várja a fényképeket!

– **JAJ!** – rémüldözött Nemhanemka. – Mi lesz, ha nem érek be időben, és kizárnak minket a pályázatból?!

És ekkor bizony már keservesen sírt.

Vagánybagoly először csak távolról figyelt fel valami gyanús, szokatlan zajra. Aztán ahogy repült a hang irányába, már egyre közelebbről hallotta, és végül ott találta magát a porban üldögélő, zokogó Nemhanemka fölött. Körözött egy kicsit, aztán leszállt egy faágra, és intett a szárnyával. Nemhanemka megörült neki, mert most már legalább nem volt egyedül.

De arra még ő sem számított, ami ezután történt.

Vagánybagoly tett egy lassú kört a feje fölött, aztán, mint egy vitorlázórepülő, lesiklott Nemhanemkához, a csőrével felkapta a földön heverő papírzacskót, és elrepült vele az iskola irányába!

Nemhanemkának először még a szava is elakadt a meglepetéstől, de aztán Vagánybagoly után kiáltott:

– Add oda Mimi néninek! Köszönöööööm!!!

Vagánybagoly visszaintett, majd elrepült az iskola irányába. A papírzacskóra Nemhanemka szép gyöngybetűvel rá volt írva, hogy:

NEGYEDIK Á, FOTÓPÁLYÁZAT.

Vagánybagoly óra alatt (!) határozottan bekopogott a csőrével az ablakon. Ahogy a gyerekek meglátták a csőrében tartott, feliratos papírzacskót, rögtön rosszszat sejtve az ablakhoz ugrottak, hogy kinyissák. Ekkor **HUSS!**, Vagánybagoly berepült az osztályba, és egyenesen a csodálkozó Mimi néni asztalára pottyantotta a zacskót, aztán tett egy tiszteletkört az osztályban, majd a szárnyával búcsút intve távozott. Mimi néni és az osztály csak úgy hápogott meglepetésében.

Mire szegény Nemhanemka a fájós térdével bicegve beért az óra végére, Pipacs Vili már mindent elmagyarázott Mimi néninek. Mimi néni először kicsit csodálkozott, de aztán hamar belátta, hogy a szabályok végül is nem tiltják az igazi film használatát. Így most már hivatalosan is befogadta az osztály pályázati anyagát! Sőt, Pipacs Vili kérésére még azt is megígérte, hogy az előhívott filmnegatív csíkját majd ráragasztják egy ablakra, hogy fény-képregényként is látható legyen.

A negyedik Á mindezt hangos lelkesedéssel nyugtázta.

– Éljen Mimi néni!

– Éljen Vagánybagoly!

– Éljen a fény!

És Vagánybagoly, aki mindezt odakintről, a vadgesztenyefa ágán üldögélve hallotta, boldog volt, hogy végül ő is **TÉNYLEG** részt vehetett a pályázaton!

És valljuk be, nemigen ismerünk más baglyot, akivel ilyesmi megesett volna.

– Gyerekecskék! – mondta Mimi néni azzal a Mimi néni, sugárzó mosolyával. – Egy hónap múlva, az iskola századik évfordulós ünnepségén kiderül, ki lesz a nyertes!

– Jaj! – mondták a gyerekek. – Addig még nagyon sokat kell aludni!

– Aludni is meg tanulni is! – mondta nevetve Mimi néni. – Na, ki tudja felsorolni a bolygók nevét? Mert aki csillagvizsgálóba szeretne menni, annak ezt tudnia kell!

Az egész negyedik Á egyszerre tette fel a kezét. Egy valóságos kézerdő volt az egész osztály. Vagánybagoly pedig csak ámuldozott, hogy a gyerekek mennyi mindent tudnak. Pedig ő sem volt éppen tudatlan bagoly. Sőt.

Hát nem?

5. FEJEZET,

AMELYBEN ELÉRKEZIK A NAGY NAP, ÉS MINDENRE FÉNY DERÜL

Teltek-múltak a hetek, de olyan lassan, mintha egy lusta teknősbéka hátán cammogtak volna. Mire végre elérkezett a várva várt **NAGY NAP**, a negyedik **Á** már alig bírta magával.

– Hát én már tűkön ülök! – panaszkodott Lakatos Sanyika, aki óra alatt, rossz szokásához híven, izgalomban nekiállt a körzőjével körbedobálni az ujjait, ami egyébként szigorúan tilos volt, és az ünnepségen való fellépését veszélyeztette vele. Mimi néni ebben nem ismert tréfát, megmondta Sanyikának, hogy ha ezt még egyszer meglátja, búcsút mondhat a szőlójának.

De hiába, ha Sanyika izgatott volt, néha öntudatlanul is csinálta. Mint például most is. Jaj, csak Mimi néni meg ne lássa!

Hardtmuth Kohinórika, aki minden újonnan hallott szófordulatot megpróbált elképzelni, a tűkön ülés hallatára felszisszent. De persze ettől még ő is ugyanúgy tűkön ült, mint a többiek, vagyis már türelmetlenül várták, hogy elérkezzen a december tizenötödike, amikor az iskola századik évfordulóját majd végrevalahára megünnepelik!

Igazán szép dolog egy századik évforduló, és a száz igazán szép kerek szám. Mint egy porcukros tetejű kakaós kuglóf, olyan a 100!

Csak hát a negyedik **Á**-t elsősorban az érdekelte, hogy mi lesz a **PÁLYÁZAT** eredménye! Naná, hogy az! Az dobja rájuk az első követ, akit nem ez érdekelt volna. Nóorika ezt is megpróbálta elképzelni, amikor először hallotta, és megállapította, hogy ez a magyar igen veszélyes nyelv, tele tűkkel, kövekkel és más egyéb, előre nem látható baljós fordulatokkal. Ugyanakkor, akadtak meglepő, sőt vicces kifejezések is, amelyek az ijedelmekért kárpótolták és megnevettették. Mint például amikor Karcsi bácsi, a tornatanár olyanokat mondott, hogy:

– Na, kérem szépen, tessenek felkötni a gatyákat, mert magasugró verseny következik! – És Nóorika

rögtön elképzelte, ahogy az egész negyedik Á nekiáll felkötni a gatyáját, és titokban jókat kuncogott, de tényleg csak titokban, mert Karcsi bácsi nem szerette, ha óra alatt rendetlenkedtek. Igaz, Nóorika el nem tudta képzelni, hogy a kuncogás vajon miért rendetlenkedés. Ráadásul magasugrásban elég ügyetlen volt, nem úgy, mint a hórihorgas Pikinglis, aki még hátrafelé is át tudta dobni magát a lécen.

– Figyuzzatok, Fosbury lesz! – rikkantotta ilyenkor, és persze ezt is csak Pikinglis tudta, hogy az ilyen ugrást így hívják. Elvégre ő volt a majdnem legjobb angolos. Már persze ha Nóorikát és az Ifjú Plízt nem számítjuk, mert ők még nála is jobban tudtak. De Nóorika nagyon is számítva volt, hiszen egy éve odajárt, és már nagyon is egy volt közülük. Szóval, akárhogy is nézzük, bizony Nóorika volt a legjobb angolos, és ezt még Pikinglis is elismerte, aki viszont magasugrásban verhetetlen volt, és Nóorika, a többiekkel együtt, mindig lelkesen megtapsolta a bámulatos ugrásait. Sőt, még Karcsi bácsi is elismerően csettintett. Ami, valljuk be, tőle elég ritka dolog volt, és csak a legjobbaknak járt.

Na de miért is húzzuk ilyenekkel az időt, amikor sokkal, de **SOKKAL** fontosabb dolgokkal kell foglalkoznunk?! A gyerekek addig izegtek-mozogtak a padokban az órák alatt, amíg **VÉGRE** kicsöngettek, és kezdődhetett **AZ ÜNNEPSÉG!!!**

A folyosók falára már előző héten kiakasztották a szépen felkasírozott, gyönyörűen csillogó, színes fényképeket, hogy mindenkinek legyen elég ideje megcsodálni azokat. A negyedik Á rendkívül elégedett volt a saját fényképeivel, és – legalábbis szerintük – nem lehetett kétséges, hogy ki fog nyerni.

Ezt egészen addig így gondolták, amíg meg nem látták a negyedik Bé fényképeit... amelyeknek, jaj... szintén volt **VEZÉRFONALA!**... és nem is akármilyen! Az ő témájuk a legkülönfélébb élőlényeken látható mintázatok voltak! Például ilyesmik:

- egy széttárt pillangószárny csodálatosan szimmetrikus, csipkés mintázata,
- Dini róka és a kisoróka vörös bundáján látható egyforma, csónak alakú fehér folt,
- méla Béka Béla bőrén megfigyelhető barna pöttyök,
- egy osztálytársuk, Muci Mesi arcán viháncoló, kedves szeplők,

sőt! Még olyan kép is volt, amelyen Vagánybagoly szárnyának mintázata volt látható!

Na, ezt a negyedik Á-sok már tényleg szemtelenségnek, sőt, szentségtörésnek érezték! Egész egyszerűen majd' megpukkadtak! Hiszen Vagánybagoly csakis az ő, a negyedik Á-sok barátja és kabalamadara volt! Hogy merészelték?!

– Hát ez már sok! – dühöngött Tordai Gézuka.

– A kutya fáját! – mondta Varga Liza (amit Hardtmuth Kohinóorika rögtön jól el is képzelt).

– Még mit nem! – hepciáskodott Kasza Blanka.

– Kard ki kard! – kiáltotta Pipacs Vili, aki egy kicsit túl sok kalandfilmet látott.

– Azér' mindennek van határa! – méltatlankodott Nyúl Pál.

És még a mindig higgadt Biliboc Valentin is gondterhelten nézett maga elé.

– Ezek kihallgattak minket! – kiáltott dühösen Lakatos Sanyika.

– Nem, hanem lehet, hogy nekik is pont ugyanaz jutott eszükbe, mint nekünk! Hogy együtt mehessenek a csillagvizsgálóba! – töprengett Nemhanemka.

– De hát ilyen nincs! *Impossible!* – mondta kétségbeesetten az Ifjú Plíz.

– Hát... végül is... még az is lehetséges, hogy van – mondta Hirlemon Bonifác, aki szerette higgadtan végiggondolni a lehetőségeket.

– Valamit tennünk kell! – kiáltotta Pipacs Vili tette készen.

– Igen ám, de mit? – tanáctalankodott Kasza Blanka.

– Semmit! – mondta tárgyilagosan Biliboc Valentin, és még hozzátette: – A kocka el van vetve! – és Hardt-

muth Kohinórika egyáltalán nem értette, hogy milyen kockáról van szó, és főleg, hogy jön ez ide.

– Meg kell várnunk az eredményhirdetést – mondta csüggedten Hirlemon Bonifác, aki szerette betartani a szabályokat, és a sportszerűség híve volt.

– Győzzön a jobbik! – kiáltotta Tordai Gézuka, amit Karcsi bácsitól tanult tornaórán, amikor birkózóbajnokságot rendeztek.

– Úgy legyen! – kiáltották kórusban a többiek, és persze meg voltak győződve róla, hogy a jobbak, a győztesek csakis ők lehetnek.

Pipacs Vili aznap éjjel álmatlanul forgolódott az ágyában, és azon törte a fejét, vajon mit lehetne tenni, hogy a két, egyformán jó pályázat közül mégis az övék nyerje meg a versenyt. És akkor eszébe jutott a negatív csíkja! Hogy eredetileg arról volt szó, hogy láthatóvá teszik a filmcsíkot, hogy mindenki egyben láthassa a képeket, mint egy filmet! Hiszen csakis ők készítették a fényképeiket igazi, előhívható és nagyítható filmre, amiről a többi gyerek még soha nem is hallott! És erről az egésztől időközben teljesen elfelejtkeztek!

Pipacs Vili ekkor izgalmában felült az ágyában, és alig várta, hogy eljőjön a reggel, és bemehessen az iskolába a többiekkel megtanácskozni a tervét. Mert közben eszébe jutott egy **TERV!** Most már nemcsak **VEZÉRFONÁL** volt, hanem **TERV IS!**

A nagyszünetben köré gyűltek a negyedik Á-sok, és Vili halkán, hogy senki más meg ne hallhassa, előadta nekik, amit előző éjjel kigondolt. Sustorogtak, pusmorogtak, duruzsoltak egymás közt, a többiek meg csak néztek, hogy már megint min törik a fejüket ezek a negyedik Á-sok.

Az utolsó óra után Vili elkérte Mimi nénitől az időközben feledésbe merült filmnegatív csíkját, és vele is kicsit sustorgott, pusmorgott. Mimi néni szeme hamiskásan csillogott. Volt neki ez a huncut nézése, amit a gyerekek nagyon szerettek. Nem tudták volna pontosan megmondani, hogy miért, de tudták, hogy utána valami vicces vagy meglepő jön.

Iskola után kimentek az erdőbe, és füttyjelekkel odahívták Vagánybagolyt. Vele is kicsit susmorogtak, és mutogattak neki valamit. Aztán hazamentek, és Pipacs Vili otthon Pipacs Géza bácsival is kicsit susmorgott,

pusmorgott, aki végül Mimi nénihez meglepően hasonlóan, hamiskásan mosolygott. Aztán már csak párat kellett aludni.

Elég az hozzá, a nagy napon a gyerekek addig izegtek-mozogtak a padokban az órák alatt, amíg **VÉGRE-VALAHÁRA** kicsöngettek, és kezdődhetett **AZ ÜNNEPSÉG!!!**

Ekkor meghallották az iskolagondnok, Pirmáj bácsi ütemes kolompolását, ami az aulában való gyülekezés jele volt. Az osztályokból kitódultak a gyerekek a folyosóra, és lementek a földszinti nagyterembe, ahol az ünnepeket szokták tartani. A teremben széksorok voltak, a terem végében pedig egy színpad, amelyen egy fehér, ünnepi abrosszal leterített asztal és két létra állt. A pódium fölé szélteben színes papírgirlandokat akasztottak, amelyek közepén egy cirkalmasan megrajzolt, piros színű 100-as számot tartottak a magasban.

Először Vilma néni, az iskola igazgatója szólt a nagy nehezen lecsendesedett gyereksereghez. Szép, vörös kontya úgy remegett a feje búbján, mint a karácsonyi kocsonya.

– Kedves gyerekek! – mondta Vilma néni. – Eljött a nagy nap, amelyet mindannyian annyira vártunk! Eljött szeretett Medveiskolánk századik évében az év utolsó tanítási napja! Ez a nap sok izgalmat és meglepetést tartogat mindnyájunk számára, de mielőtt kihirdetem a versenyeken elért eredményeket és a díjazottak nevét, néhány szót szeretnék szólni iskolánk történetéről...

De hogy Vilma néni vajon milyen emlékezetes eseményekről és történésekről számolhatott be, azt a jelen lévő gyerekek közül alighanem egy sem tudta volna felidézni (még Hirlemon Bonifác sem, pedig ő éltanuló volt). Az egész aula csak úgy zúgott-búgott, morajlott az izgatott gyerekzsibongástól, jóllehet Vilma néni bizonyára egészen érdekfeszítő történeteket válogatott a jeles napra.

Ezután először a szavalóverseny eredményét hirdette ki,

aztán a rajzversenyét,

aztán a néptáncversenyét,

aztán a matematikaversenyét,

aztán a fogalmazásversenyét,

aztán az angol nyelvi verseny eredményét,

aztán a spanyol nyelvi verseny eredményét,
aztán a tahiti nyelvi verseny eredményét (ezen egyedül Hardtmuth Kohinórika indult – és ő is nyerte meg),

aztán a helyesírásverseny eredményét,
aztán a tornaverseny eredményét...

és amikor a negyedik Á-sok, sőt, a negyedik Bé-sek is alig bírtak már ülve maradni az izgalomtól, Vilma néni felnézett a szemüvege felett a jelen lévő gyerekseregre, és kijelentette, hogy most pedig, mielőtt kihirdetné a **FOTÓPÁLYÁZAT EREDMÉNYÉT (!!!)**, egy kis meglepetés lesz!

Ekkor, mintha rakétával lőtték volna ki őket a helyükről, Tordai Gézuka és Nemhanemka fölszaladtak a színpadra, felkapták az asztról a fehér abroszt, és az asztal két végébe állított létrákra villámgyorsan felmászva egymás közt kifeszítették az abroszt! Még azt is mondták, hogy

ÁLLÉOPPI!,

amit még a cirkuszosoktól tanultak, amikor meghívták őket a Csimbumm Cirkuszba.

A gyerekek ámuldozva zsongtak. **HÚÚ! HÁÁ!**

Ekkor Pipacs Vili, aki hátul, a fal mellett állt, a színpad elé vitt egy kis asztrát, és azt a régi, mesefilmes, tekerős diafilmvetítőt, amelyet még az apukájától kapott egyszer régen karácsonyra, és amelyen annyi mesefilmet néztek együtt lefekvés előtt. Bekapcsolta a diavetítőt, amely fényt vetített a fehér abroszra. Ekkor Pipacs Vili fütyentett egy nagyot, amire a nyitott ablakon... berepült egy... Egy... egy bagoly! A gyerekek tátott szájjal bámulták.

Igen! Ez ő, ez Vagánybagoly!, aki csőrében a negyedik Á-sok előhívott filmcsíkját tartotta! Odarepült Vili feje fölé, a kezébe pottyantotta a filmcsíkot, aztán fogta magát, és kirepült az ablakon!

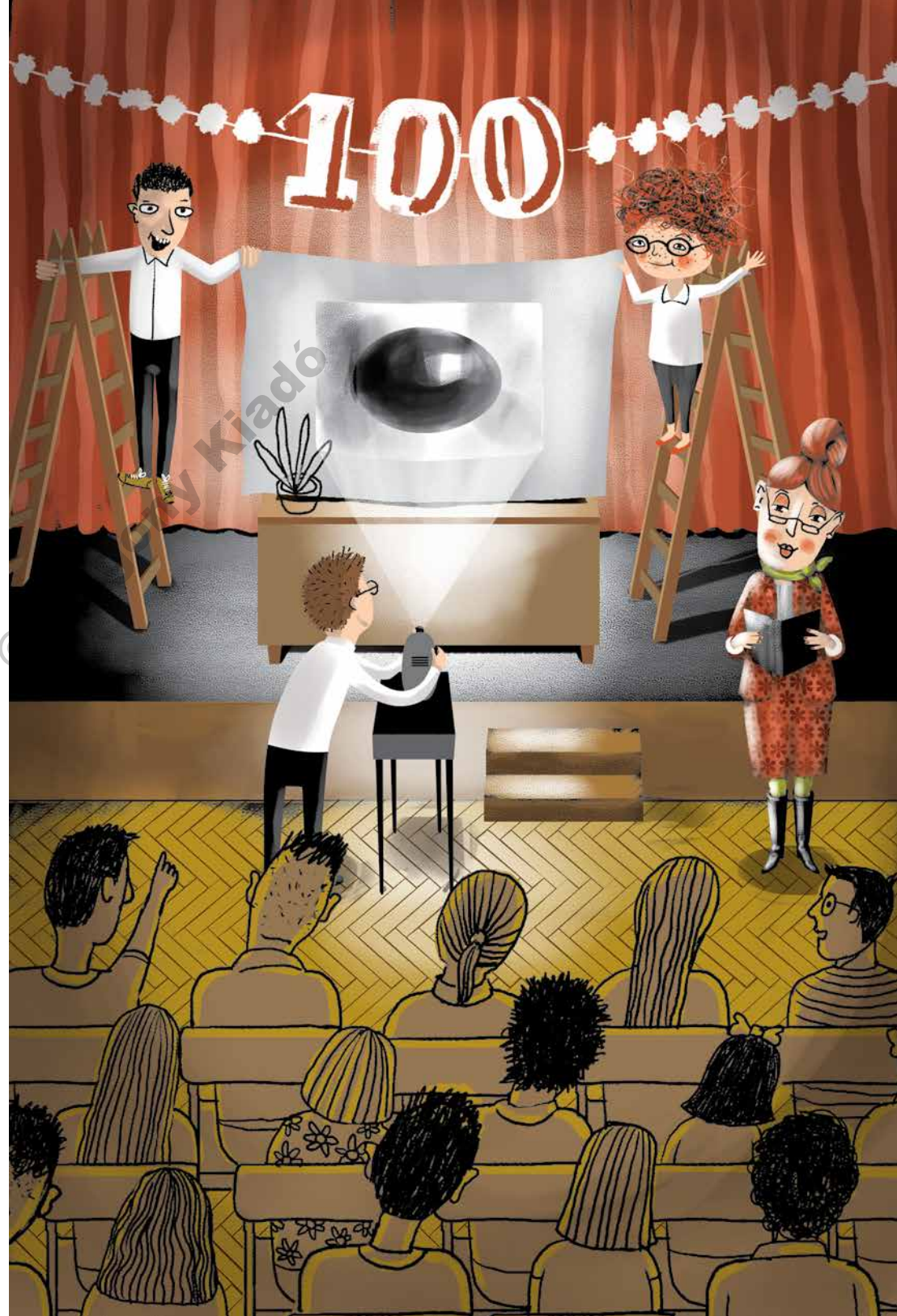
A gyerekek izgatottan *áá!-z*tak, *óó!-z*tak, *úú!-z*tak!

Vili óvatosan befűzte az előhívott filmjük csíkját a diavetítőbe, és elkezdte tekerni a vetítógép oldalán lévő tekeracet. Ekkor a negyedik Á fényképei varázslatosan kivetültek a fehér abroszra! Igaz, egyszerre mindig csak a képek fele volt látható, de ha továbbtekerte, akkor a másik fele is előtűnt. Az aulában ülő gyerekek feje pedig hol balra, hol pedig jobbra dőlt, aszerint, hogy álló vagy fekvő fénykép volt. Ettől olyan lett az egész terem, mint egy finoman ringó búzamező.

Ott volt a fehérén világító tojás, a kutyanyelv, a csiga csillogó csíkja, a fényes libazsír, és ott volt a medvék üres talapzata is.

IGEN ÁM!

Csak éppen ami a folyosón látható képeken fehér volt, az itt fekete lett (például a tojás!), ami pedig ott fekete volt, az meg itt fehér! Mert itt – magyarázta Pipacs Vili az ámuló gyerekseregnek – a képek visszáját, azaz

NEGATÍVJÁT látjátok! Olyan volt az egész, mint egy titokzatos varázslat.

Ahogy Pipacs Vili óvatosan tekerte előre a filmet, a gyereksereg egyik ámulatból esett a másikba.

Végül kitekerte a filmet a vetítőből, megint füttyentett egyet, ekkor Vagánybagoly újra berepült, tett egy kört a teremben, és **HUSS!**, csőrében a filmcsíkkal kirepült az ablakon!

Tordai Gézuka és Nemhanemka lemásztak a létráról, villámtempóban visszahelyezték a fehér abroszt az asztalra, előrejöttek a színpad szélére, és Vilivel együtt, óriási tapsvihar közepette, meghajoltak.

Nahát!

Még ilyen!

Őörület!

Eszem megáll!

Ilyesféle lelkes ámuldozásoktól volt hangos az aula, valamint a szünni nem akaró tapsorkántól... Még a negyedik Bé-sek is kicsit szomorkásan, de elismerően tapsoltak!

Ekkor Vilma néni újra felment a színpadra, és fel-emelt mutatóujjával csendre intette a gyerekeket. Bejelentette, hogy noha az eredeti feltételek ellenére mindkét negyedikes osztály közös pályázati anyagot adott be, mégis betartották a szabályokat, ezért... ezért mindkét pályázati anyagot érvényesnek fogadta el a zsűri!

ÉLJEN!! – zúgott a negyedik Á, és nem kevésbé a negyedik Bé.

És... folytatta Vilma néni... mivel mindkét pályázati anyag, az egyes képek, csakúgy, mint az azokat össze-

tartó **KONCEPCIÓ** (na, az meg mi a csuda lehet? – gondolták a gyerekek), vagyis **VEZÉRFONÁL** (ahha!), vagyis **GONDOLAT** szintén kitűnőnek, eredetinek és igazán szépnek találtatott, ezért...

...itt Vilma néni pici hátszűnetet tartott, hogy ha ez egyáltalán lehetséges lett volna, tovább fokozza az izgalmakat (nem volt lehetséges)...

...ezért a negyedik Á-t és a negyedik Bét **EGY-ARÁNT** győztesnek hirdetjük ki! Így a két osztály **EGYÜTT** mehet majd a csillagvizsgálóba még idén, karácsony előtt!!!

Aligha lehetett volna megállapítani, hogy a negyedik Á-sok vagy a Bé-sék törtek ki hangosabb indiánüvöltésben, de az bizonyos, hogy Vilma néni, Mimi néni és Karcsi

bácsi közös erővel is alig bírták őket lecsendesíteni. Dagadt a keblük a büszkeségtől és az örömtől. A negyedik Á-sok pedig külön büszkék voltak arra, hogy bemutathattak egy különös jelenséget, amelyet a legtöbb gyerek még sohasem látott. Kicsit úgy érezhették magukat, mint azok a magasban lengő cirkuszi artisták – **ÁLLÉOPP!**

Ekkor Vilma néni, hogy tetézzé a tetézhetetlent, még azt is bejelentette, hogy a negyedik Á-sok ötletéből kiindulva Karcsi bácsi vezetésével fotólaborszakkör indul az iskolában! **HÚÚÚ!! ÁÁÁÁ!**

És még mindig nem volt vége az ünnepnek, az ünneplésnek és a jeles napnak. Vilma néni újra feltartotta a mutatóujját, és bejelentette, hogy a délután folyamán fontos látogatók érkeztek az iskolai ünnepségre, ezért felkéri a jelenlévőket, hogy szigorúan libasorban – kabát, sapka, sál! – vonuljon mindenki az iskola elé, hogy méltóképpen fogadhassák őket...

Az iskola előtt a gyerekek alig akartak hinni a szemüknek. A hófehérre pucolt bundájú, mancsoló medvék ott álltak a korábban üres talapzaton, a helyükön! A szobrokat pedig szépen körbeállta az iskolai kórus.

És amikor már a legutolsó tanuló is csatlakozott a fogadóbizottsághoz, a kórus rázendített arra, hogy „künn a fákon újra szó-ól a víg kakukkmadár, nap-sugárban úszik minden, száll az illatár”, majd egyszer csak felcsendült Lakatos Sanyika gyönyörű szép, kristálytisza hangja: *nyár van, nyár, röpke lepke száll virágra, zümmög száz bogár!*

És noha világos volt, hogy egyáltalán nincsen nyár, mert mindjárt itt a karácsony meg Rudolf, a piros orrú rénszarvas, de ez a mancsoló medvéket és a vidáman körbeálló gyerekeket láthatóan egyáltalán nem zavarta. Sőt, kifejezetten viccesnek találták, és csak még jobb kedvre derültek tőle.

Ha ugyan ez egyáltalán lehetséges volt.

Az utolsó dal végére már a nap is lebukott a fák koronája mögött, a gyerekek szépen hazamentek, a medvék meg tovább mancsoltak a következő századik évfordulóig.

TARTALOM

1. fejezet,
<i>amelyben ellopják a medveszobrokat,
és nyomoz a negyedik Á</i>	5
2. fejezet,
<i>amelyben megismerkedünk Faber-Castell Rafaellel,
Nóorikából indián, a mendégelésből pedig baj lesz</i>	31
3. fejezet,
<i>amelyben mindenki olyat lát, ami léteziketlen,
de aztán kiderül, hogy tényleg</i>	56
4. fejezet,
<i>amelyben Mimi néni pályázatot hirdet,
és a negyedik Á összefog</i>	80
5. fejezet,
<i>amelyben elérkezik a nagy nap,
és mindenre fény derül</i>	100

Olvasópéldány © Pagony Kiadó

Olvasópéldány © Pagony Kiadó

Olvasópéldány © Pagony Kiadó